

LIETUVOS TAUTINIO OLIMPINIO KOMITETO ŽURNALAS

OLIMPINĖ PANORAMA

2020 M. BIRŽELIS NR. 6 (130)

IŠSAUGOTA TRADICIJA

NEPAISYDAMI SIAUČIANČIOS PANDEMIJOS LIETUVIAI VISAME PASAULYJE OLIMPINĘ DIENĄ ŠVENTĖ TRADICIŠKAI ĮVEIKDAMI LIETUVIŠKĄ OLIMPINĘ MYLIĄ

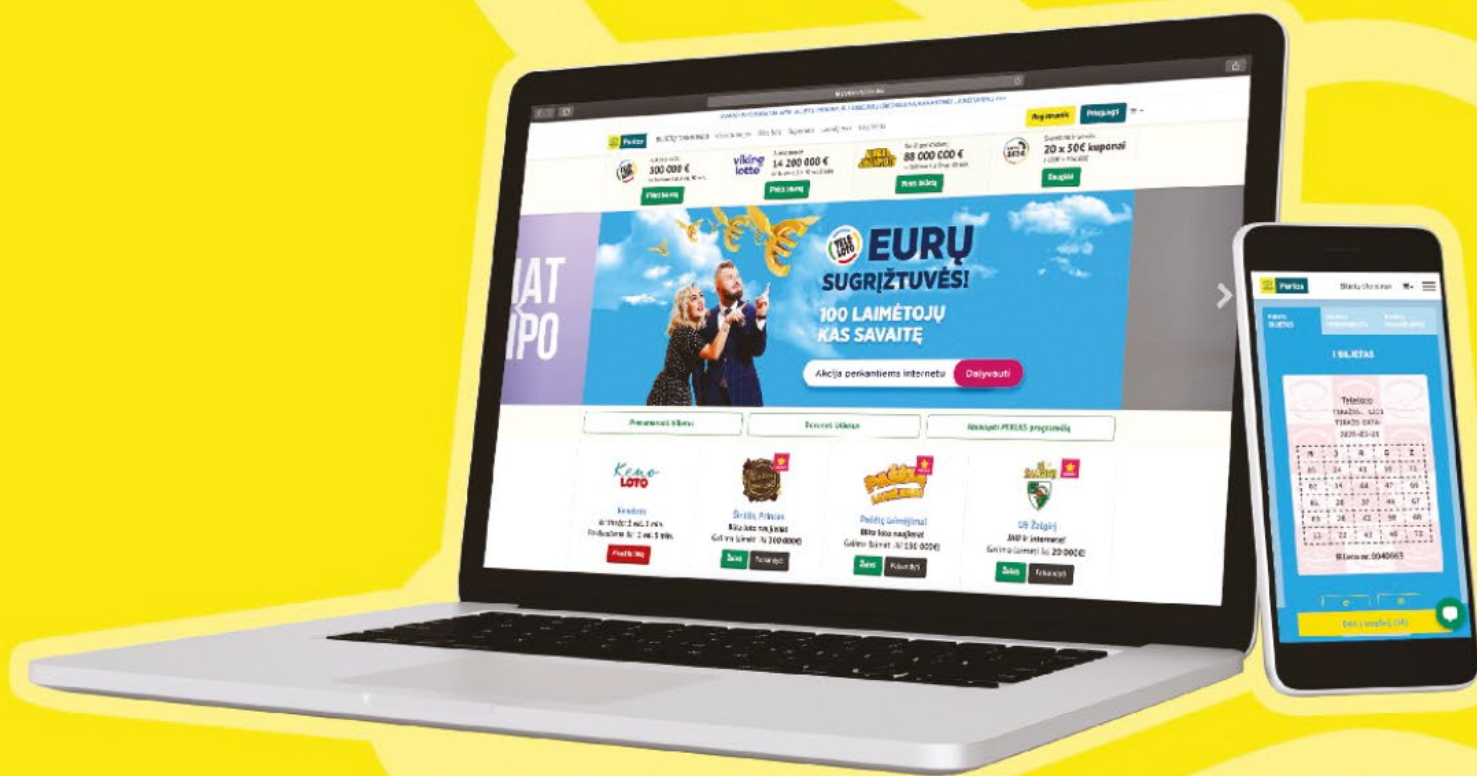
WWW.LTOK.LT

Iškart pirk bilietą internetu

perlas.lt

**EURO
JACKPOT**

**viking
lotto**

**TELE-
LOTO**

**Keno
LOTO**

JĖGA

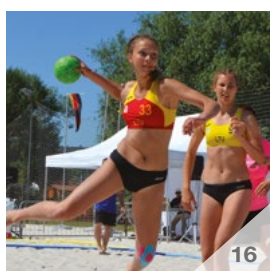
8% nuo loterijos bilieto kainos keliauja
Lietuvos olimpiniam sportui

OLIFĖJA

LIETUVOS TAUTINIO OLIMPINIO KOMITETO ŽURNALAS

Leidžiamas nuo 2003 m.
Nr. 6 (130), 2020 m.

5

SKAITYTOJAMS

LTKO PREZIDENTĖS MINTYS

6

IŠ ARTI

NEĮPRASTAS LENGVAATLEČIŲ SEZONAS

8

OLIMPINĖ DIENA

SUVIENIJO LIETUVIUS IŠ 31 VALSTYBĖS

10

RINKIMAI

TIKSLAS – NUTRAUKTI SĄSTINGĮ

12

KITU KAMPU

PER KARŠČIUS UŽSIMANO ŽIEMOS

16

ŽVILGSNIS

PRIEŠ AKIS – NAUJI IŠŠŪKIAI

18

NUOMONĖ

BŪTI AR NEBŪTI?

20

OLIMPIETIS

GERAS IRKLAVIMAS – GREITAS IRKLAVIMAS

22

OLIMPINIS ŠVIETIMAS

ĮKVEPIANTIS MOKYTOJOS PAVYZDYS
MOKSLEIVIAI MOKOSI LYDERYSTĖS

24

INOVACIJOS

ATIDĖTA KELIONĖ Į ATEITĮ

26

KNYGA

GYVENIMO BYLA NUGULĖ Į KNYGĄ

28

INTERVIU

ATIDARYMO KASPINUS KIRPS ŠIEMET

32

KRONIKA

LTKO ĮVYKIŲ DIENORAŠTIS

34

PAMAŠTYMAI

TROŠKULYS SUKELIA ERZELĮ

VIRŠELYJE

Olimpinės dienos dalyviai
Vingio parke Vilniuje

Elvio Žaldario nuotr.

REDAKTORIUS

Bronius Čekanauskas

AUTORIAI

Marytė Marcinkevičiūtė

Inga Jarmalaitė

Lina Daugėlaitė

Tomas Gaubys

Marius Grinbergas

Vaidas Čeponis

Artūras Poviliūnas

Jaunius Sarapas

Julius Bliūdžius

Dainius Genys

Gabija Podolskytė

FOTOGRAFAI

Elvis Žaldaris

Alfredas Pliadis

KALBOS REDAKTORĖ

Inga Necelienė

MAKETUOTOJAS

Artūras Gimžauskas

KONTAKTAI

Olimpiečių g. 15, LT-09200 Vilnius
panorama@ltk.lt

INTERNETO SVETAINĖ

www.ltok.lt

Online ISSN 2351-5899

Jei norite dalytis žurnalo medžiaga su savo skaitytojais, privalu pranešti, kad informacijos šaltinis – „Olimpinė panorama“

SVEIKA
VASARA!

DAUGIAU VIENYBĖS IR DĖMESIO SPORTUI

Sportas – viena iš sričių, kuriai koronaviruso pandemija smogė stipriausiai. Atšaukti čempionatai, sustabdytos varžybos ir, žinoma, beprecedentis įvykis – nukeltos olimpinės žaidynės. Vis dėlto gyvenimui grįžtant į senas vėžes olimpinė bendruomenė – dar vieningesnė ir solidaresnė, o olimpinė liepsna, tikimasi, pasauliui taps šviesa tamsaus tunelio gale. Apie sporto svarbą visuomenei „Olimpinė panorama“ kalbėjosi su LTOK prezidentė, olimpine čempione Daina Gudžinevičiūte.

Nors šiais metais Tarptautinė olimpinė diena Lietuvoje buvo minima neįprastu virtualiu bėgimu, renginys sulaukė didžiulio susidomėjimo. Ar tai reiškia, kad žmonės buvo išsiilgę sporto renginių?

Pandemija ir karantinas paskatino kitaip pažvelgti į daugelį dalykų. Buvome įpratę nevaržomai judėti, rinktis iš daugybės veiklų, renginių, varžybų. Ir staiga vieną dieną šios laisvės netekome. Natūralu, kad išgyvenę tokią patirtį žmonės ėmė labiau vertinti tai, ką anksčiau laikė savaime suprantamu dalyku.

Olimpinė diena kasmet sulaukia didelio susidomėjimo. Tai šventė, į kurią žmonės suvažiuoja iš visos Lietuvos. Paradoksalu, bet šiemet lietuviškos olimpinės mylios bėgime dalyvavo lietuviai iš viso pasaulio. Tie 1988 metrai tapo vienybės sunkiu metu simboliu.

Kaip manote, ar pandemija paskatins atkreipti didesnę dėmesį į judėjimo svarbą sveikatai?

Visame pasaulyje kalbama, kad dėl koronaviruso pandemijos visuomenės sveikatos apsauga taps gerokai reikšmingesnė. Tarptautinis olimpinis komitetas ir Pasaulio sveikatos organizacija ėmė dar stipriau propaguoti sveiką gyvenimo būdą, fizinį aktyvumą, sportą ir aktyvų poilsį.

Tyrimai rodo, kad sportas padeda palaikyti ne tik fizinę, bet ir gerą psichologinę, emocinę savijautą. Būtent dėl to sportas bei aktyvi fizinė veikla, ko gero, yra pigiausia priemonė gerai visuomenės sveikatai užtikrinti.

Vis garsiau kalbama apie sporto naudą ir kitoms sritims, pavyzdžiui, socialinei ar net ekonominei. TOK prezidentas Thomas Bachas yra sakęs, kad sportas – tarsi klėjai, sulipdantys visuomenę.

Tiesa. Kartais sportas tampa vienintele sritimi, vienijančia žmones nepriklausomai nuo jų socialinių, politinių ar religinių skirtumų. Kalbant apie ekonominę naudą, naujausias tyrimas rodo, kad Europoje sportas sukuria daugiau nei 2 proc. BVP. To paties tyrimo metu nustatyta, kad beveik 3 proc. visų Europos darbo vietų yra susijusios su sporto paslaugų teikimu.

Tai reiškia, kad sportas sukuria nemažai darbo vietų. O tai krizės akivaizdoje labai svarbu. Todėl turime palaikyti sporto renginius ir organizacijas.

Sporto renginiai po truputį grįžta, o kaip vyksta pasiruošimas nukeltoms Tokijo olimpinėms žaidynėms?

Elvio Zaidario nuotr.

”

TYRIMAI RODO, KAD SPORTAS PADEDA PALAIKYTI NE TIK FIZINĘ, BET IR GERĄ PSICHOLOGINĘ, EMOCINĘ SAVIJAUTĄ. BŪTENT DĖL TO SPORTAS BEI AKTYVI FIZINĖ VEIKLA, KO GERO, YRA PIGIAUSIA PRIEMONĖ GERAI VISUOMENĖS SVEIKATAI UŽTIKRINTI.

Toks žaidynių nukėlimas – pirmasis istorijoje, todėl ir TOK, ir visi olimpinės bendruomenės nariai susidūrė su sudėtinga užduotimi. Išskirtinės aplinkybės reikalauja išskirtinių priemonių, todėl šios krizės akivaizdoje labai svarbus visų mūsų solidarumas ir kūrybiškumas.

Žaidynių organizacinis komitetas jau pristatė veiksmų planą ir pagrindinius principus. Žinoma, svarbiausias prioritetas – saugi aplinka, kurioje būtų užtikrinta visų dalyvių sveikata ir saugumas.

Siekiami atidėtų olimpinų žaidynių rengimą paversti vienybės ir krizės įveikimo simboliu. Kaip sakė T.Bachas, olimpinė liepsna gali tapti šviesa šio tamsaus tunelio, kuriuo dabar keliauja visa žmonija, gale.

Jau olimpinų žaidynių pradininkai senovės graikai žinojo, kad kiekviena krizė suteikia naujų galimybių. Mums reikia jomis pasinaudoti, kad po krizės taptume dar stipresni.

Kalbino Lina Motužytė

NEĮPRASTAS LENGVAATLEČIŲ SEZONAS

LIETUVOS LENGVOSIOS ATLETIKOS FEDERACIJOS VICEPREZIDENTĖ IR GENERALINĖ SEKRETORĖ NIJOLĖ MEDVEDEVA – APIE NEĮPRASTĄ VASAROS SEZONĄ, OLIMPINĘ KOMANDĄ, SAVO JUBILIEJŲ.

MARYTĖ MARCINKEVIČIŪTĖ

Lietuvos lengvaatlečiai Europos žaidynėse Minske 2019 m.

Vytauto Dranginio nuotr.

Koronavirusas sugriovė lengvaatlečių planus: besirengiant naujam sezonui, vasario ir kovo mėnesiais nutrūko visos treniruočių stovyklos įvairiose pasaulio šalyse ir sportininkai buvo priversti grįžti namo, buvo nukeltas pasaulio uždarytųjų patalpų čempionatas Kinijoje ir Tokijo olimpinės žaidynės, kitos svarbios varžybos.

Lietuvos lengvosios atletikos federacija (LLAF) iki birželio mėnesio irgi atšaukė visas planuotas savo varžybas, įsivyravo visiškas štilis. Tačiau Lietuvoje pavyko surengti visas planuotas žiemos varžybas.

„Paskelbus karantiną reikėjo spręsti klausimą, kaip sportininkus sugrąžinti namo. Keli mūsų atletai pasiliko užsienyje ir negrįžo, o paskutiniaisiais reisais iš Portugalijos ir Turkijos parvykę lengvaatlečiai privalėjo 14 dienų saviizoliuotis.

Portugalijoje kurį laiką dar liko treniruotis maratonininkas Ignas Brasevičius ir 400 m bėgikas su barjeriais Artūras Jonauskas, kurie sugrįžo vėliau. Simas Bertašius nuo kovo 8-osios treniravosi Slovakijoje ir į namus grįžo tik paskelbus karantino pabaigą.

Nuo kovo pradžios iki šiol Valensijoje (Ispanija) treniruojasi Modesta Morauskaitė, o keli jaunieji lengvaatlečiai – Amerikoje. Labai džiaugiamės, kad atletams duris pagaliau atvėrė šalies stadionai, kur jau gali treniruotis visi lengvaatlečiai.

Viliamės ir tikimės, kad toliau sportuos visi mūsų lengvaatlečiai,

nors daug kam buvo kritusi nuotaika ir motyvacija, ypač išsvėrė sportininkams, kurie visą žiemą praleido treniruočių stovyklose ir intensyviai rengėsi sezonui“, – apgailestaudama dėl ėjėkės Živilės Vaiciukevičiūtės pasitraukimo sako LLAF viceprezidentė ir generalinė sekretorė Nijolė Medvedeva.

Kitamet vyksiančioms Tokijo olimpinėms žaidynėms gali ramiai rengtis trys mūsų lengvaatlečiai – Andrius Gudžius, Diana Zagainova ir Edis Matusevičius, kelialapį turi ir netikėtai apie karjeros pabaigą paskelbusi Ž.Vaiciukevičiūtė. Visiems kitiems – nerimo dienos. Kas dar gali tapti olimpiečiais?

Situacija pasikeitė: į olimpinės žaidynės pateks ir tie lengvaatlečiai, kurie įvykdys normatyvus, ir pagal reitingo taškus. Viso pasaulio lengvaatlečiai šiemet iki gruodžio mėnesio negalės vykdyti normatyvų ir rinkti reitingo taškų. Tarptautinė lengvosios atletikos federacija priėmė teisingą sprendimą, nes sportininkai turėjo nevienodas treniruočių ir varžybų sąlygas: vieni galėjo treniruotis ir rungtyniauti, o kiti ne. Visas vyksmas buvo sustabdytas ir dabar sąlygos bus visiems vienodos.

N.Medvedeva ir M.Žiūkas

Alfredo Pladžio nuotr.

Tie mūsų lyderiai, kurie šiemet rengėsi Tokijo olimpinėms žaidynėms, liks ir kitąmet. Vyresniems sportininkams kiekvieni metai ypač brangūs. Išliks stipriausi – tie, kurie sieks savo tikslo, jį ir pasieks.

Jeigu šiemet būtų vykusios Tokijo olimpinės žaidynės, be jau minėtų keturių mūsų atletų, įvykdžiusių normatyvus, į jas būtų patekę ir šuolininkai į aukštį Airinė Palšytė, Adrijus Glebauskas, ieties metikė Liveta Jasiūnaitė, bėgikai Agnė Šerkšnienė, Simas Bertašius, ėjikai Brigita Virbalytė-Dimšienė, Marius Žiūkas, Arturas Mastianica, trišuolininkė Dovilė Dzindaletaitė-Kilty.

Šiemet neturėjo galimybių startuoti mūsų maratonininkai, bet vylėmės, kad bent vienas būtų pelnęs olimpinį kelialapį. Pagal reitingą vilčių iškovoti bilietą į žaidynes turėjo disko metikės – sparčiai tobulėjanti leva Zarankaitė ar po motinystės atostogų į sektorių vėl sugrįžusi Zinaida Sendriūtė.

Rio de Žaneiro olimpinėse žaidynėse dalyvavo 18 mūsų lengvaatlečių. Kokią komandą tikėtės matyti Tokijuje?

Realiai vertinant situaciją, Tokijuje komanda, manau, bus mažesnė. Labai aukšti ir sugriežtinti olimpiniai normatyvai, ypač maratono. Mūsų sportininkams juos įvykdyti nelengva. Anksčiau olimpinėse žaidynėse dalyvaudavo keli mūsų maratonininkai, o dabar džiaugtumės, jei į Tokiją patektų vienas ar du bėgikai.

Jiems vienintelis kelias į žaidynes – įvykdyti normatyvą, nes patekti pagal reitingą sudėtinga, ypač Dianai Lobačevskei, kuri ilgai gydėsi traumą ir nebėgo maratonų, negavo reitingo taškų. Maratonininkams sunku ką nors planuoti, nes atšaukti visi rudens maratonai.

Anksčiau daug vilčių siejote su moterų 4x400 m estafetų komanda, o kaip yra dabar?

Nėra realu, kad mūsų bėgikų kvartetą patektų į Tokijo olimpinės žaidynes. Trūksta vienos stiprios bėgikės, tokios kaip A.Šerkšnienė ar M.Morauskaitė, tada būtų galima rimčiau galvoti. Tačiau vilčių neprarandame, tikimės, gal užaugs jauna sportininkė, kuri įsilies į kvartetą.

Prasidėjo vasaros sezonas, bet nukeltas pagrindinis metų startas – Europos čempionatas Paryžiuje. Kokiose tarptautinėse varžybose žada dalyvauti Lietuvos lengvaatlečiai?

Jeigu neatsitiks kas nors ekstremalaus, gausūs tarptautinių startų turėtų būti rugpjūtis ir rugsėjis. Vyks prestižiškiausias lengvaatlečių komercinės varžybos – vienuolika Deimantinės lygos etapų (deja, šiemet iš programos pašalintos disko metimo ir trišuolio rungtybos, o finalinės varžybos Ciuriche nebus surengtos). Tie mūsų sportininkai, kurie yra patekę į elitą, turės galimybę varžytis tarptautinėje arenoje. Į spalio 17 d. nukeltas pasaulio pusės maratono čempionatas, o gruodžio mėnesį turėtų vykti Europos kroso čempionatas. Glaudžiai bendradarbiaujame su Baltijos šalių lengvosios atletikos federacijomis ir tariamės rengti visų amžiaus grupių čempionatus, suaugusieji į kovą turėtų stoti rugpjūčio viduryje.

Jau pradėjome gauti kvietimų iš įvairių šalių federacijų dalyvauti jų rengiamose tarptautinėse varžybose. Jos visos numatytos rugpjūtį ir rugsėjį. Sportininkams varžybos labai reikalingos.

Šiemet nesitikime stebuklingų rezultatų, tačiau jiems būtinai reikia kuo daugiau varžytis, nes praleidus pusmetį ar metus kūnas nesupras, ko iš jo norima, ir grįžti į buvusį lygį bus sudėtinga. Vietinio pobūdžio varžybose jau birželio mėnesį Šveicarijoje rungtyniavo A.Šerkšnienė.

Kokios varžybos bus surengtos Lietuvoje?

LLAF tarybos posėdyje peržiūrėjome ir iš naujo patvirtinome varžybų kalendorių. Nuo liepos iki rugpjūčio rengsime nacionalinius suaugusiųjų, jaunimo ir jaunių čempionatus, Lietuvos taurės

NAUJOVĖ

Lietuvos lengvosios atletikos federacija (LLAF) ir Lietuvos paralimpinis komitetas (LPAK) pasirašė bendradarbiavimo sutartį. Joje numatyta, jog nuo šiol neįgalieji sportininkai galės varžytis su sveikaisiais ir pretenduoti į medalius Lietuvos čempionate ir LLAF taurės varžybose. Jei sportininkui bus reikalingos specifinės sąlygos, tokios kaip lengvesnio svorio įrankis, jis galės dalyvauti be konkurencijos. Lietuva taps vos trečiaja šalimi pasaulyje, kurioje neįgalieji ir sveikieji galės varžytis kartu – taip varžybos rengiamos tik Kanadoje ir Naujojoje Zelandijoje.

varžybas, o klubai, miestai savo sportininkus pakovoti galbūt pakvies ir anksčiau. Šis lengvaatlečių sezonas bus truputėlį ilgesnis, tikrai tęsis iki rugsėjo vidurio, o gal ir ilgiau.

Ar mūsų sporto bazėse lengvaatlečiams sudarytos geros sąlygos rengtis artėjančioms kovoms? Sunkiausia gal kauniečiams, nes rekonstruojamas Dariaus ir Girėno stadionas.

Kol rekonstruojamas pagrindinis Kauno stadionas, A.Gudžius ir L.Jasiūnaitė treniruojasi Ažuolyne, jiems to pakanka. Tačiau dauguma mūsų sportininkų jau nuo birželio antrosios pusės rinkosi į treniruotį stovyklas. Prieš Lietuvos čempionatą visi pagrindiniai mūsų sportininkai kovoms rengsis Palangoje.

LLAF nori juos suburti, kad visi pabūtų kartu ir pasitreniruotų, nes būnant atskirai trūksta bendruomeniškumo. Vasarą treniruotį stovyklos vyks Lietuvoje, nematome prasmės jų rengti kur nors užsienyje. Vieni sportininkai stovyklaus Palangoje, Druskininkuose, kiti Birštone, tretį – dar kažkur.

Dabar būtinai reikia pasirūpinti ir mūsų jaunaisiais lengvaatlečiais, jiems organizuoti daugiau stovyklų, nes jaunimas labiausiai nukentėjo ir turėjo mažiausiai galimybių treniruotis. Kuo dažniau juos subursime kartu, neprapuls motyvacija toliau intensyviai treniruotis ir siekti gerų rezultatų.

Birželio 20-ąją jums sukako 60 metų. Buvote didelio meistriskumo lengvaatletė: 1985 m. per pasaulio uždaryjį patalpų čempionatą šuolių į tolį rungtyje pelnėte bronzą, dalyvavote Barselonos olimpinėse žaidynėse, geriausias jūsų rezultatas šuolių į tolį sektoriuje įspūdingas – 7 m 14 cm. Kiek metų atidavėte lengvajai atletikai?

Didžiajam sportui atidaviau 21 metus. Gimiau ir augau Kelmėje, tačiau jau nuo septintos klasės treniravausi Panevėžio internatinėje sporto mokykloje. Turėjau puikių mokytojų: Kelmėje Povilą Sabaitį, Panevėžyje Juozą Šapalą, Vilniuje – Janą Gadovičių.

Vaikystė buvo ypač aktyvi, energija per kraštus liejosi, kieme netgi įsirengėme šuolių į aukštį sektorių, rengdavome varžybėles. Mano karjera Panevėžyje prasidėjo nuo daugiakovės, patekau į Sovietų Sąjungos jaunimo rinktinę. Kai studijavau tuomečiame Vilniaus pedagoginiame institute, pagrindine rungtimi tapo šuoliai į tolį.

Per savo karjerą net 14 kartų šokau toliau nei 7 m, o geriausią rezultatą – 7 m 14 cm pasiekiau 1988-aisiais per Rygos taurės varžybas. Triskart tapau Sovietų Sąjungos čempionatų prizininke. Iki šiol dar nepagerintas man priklausantis Lietuvos uždaryjį patalpų rekordas (7 m 1 cm).

Baigusi aktyvųjį sportą 15 metų buvau dingusi iš lengvosios atletikos, dirbau įvairiose kompanijose. 2008 m. buvau išrinkta LLAF viceprezidente, o dar po metų – LLAF generaline sekretore.

SUVIENIJO LIETUVIUS IŠ 31 VALSTYBĖS

VIRTUALUS LIETUVIŠKOS OLIMPINĖS MYLIOS BĖGIMAS SUVIENIJO VISO PASAULIO LIETUVIUS. BIRŽELIO 23 DIENĄ, MININT TARPTAUTINĘ OLIMPINĘ DIENĄ, JAME DALYVAVO DAUGIAU NEI 3 TŪKST. TAUTIEČIŲ IŠ 31 VALSTYBĖS VISUOSE PASAULIO ŽEMYNuose.

JAUNIUS SARAPAS

Elvio Zalario, Alfredo Piazdo ir LTOK archyvo nuotr.

Kartu su olimpiečiais V.Žūsinaite ir R.Nekriošiumi olimpinę mylią įveikė ir nė vienerių nesulaukusi jų dukrelė Gabija

Tarp įveikusiujų olimpinę mylią Vingio parke buvo ir būrys olimpiečių

Ar po vieną, ar su šeimomis, draugais, kolegomis, ar su bendruomenių grupėmis lietuvišką olimpinę mylią, kurios distancija simbolizuoja Lietuvos tautinio olimpinio komiteto atkūrimą, Lietuvos piliečiai bėgo Europoje, Azijoje, Afrikoje, Šiaurės ir Pietų Amerikoje, tolimojoje Okeanijoje.

IŠJUDINO VISĄ PASAULĮ

Lietuvoje bėgikų būta įvairiuose šalies kampeliuose, o užsienyje gyvenantys tautiečiai 1988 metrų distanciją bėgte įveikė net 30-ye skirtingų šalių.

Lietuviai Olimpines dieną vieningai minėjo įvairiuose Anglijos, Škotijos, Velso, Airijos, Norvegijos, Švedijos, Islandijos, Vokietijos, Danijos, Nyderlandų, Belgijos, Šveicarijos, Prancūzijos, Italijos, Ispanijos, Portugalijos, Turkijos, Kipro, Sakartvelo, Izraelio, Lenkijos, Latvijos ir Baltarusijos miestuose.

Lietuviška olimpinė mylia buvo išraižyta ir daugybėje JAV valstijų, taip pat – Kanadoje, Brazilijoje, Kinijoje, Pietų Afrikos Respublikoje, Australijoje ir Naujojoje Zelandijoje.

„Neįtikėtina, kad tokia, atrodo, paprasta idėja išjudino visą pa-

saulį. Dar kartą įsitikinome, kokie lietuviai yra vieningi ir kaip jie vertina bendruomeniškumą, – nuostabos neslėpė virtualų bėgimą organizavusio Lietuvos olimpinio fondo direktorius Mantas Marcinkevičius. – Norėjome paskatinti žmones aktyviai sportuoti ir pajusti meilę sportui – matant besišypsančių žmonių nuotraukas ir gaunamas padėkos žinutes, regis, galime konstatuoti, kad misiją pavyko įgyvendinti.“

PAMINĖJO IR ŽINOMI ŽMONĖS

Prie šventinio bėgimo prisidėjo olimpiečiai, LTOK darbuotojai ir partneriai bei sportui neabejingi politikai, kiti žinomi šalies žmonės, vieningai simbolinį bėgimą surengę Vilniaus Vingio parke.

„Prezidentas Gitanas Nausėda savąją olimpinę mylią šiandien įveikia valstybės vadovo kabinete. Tačiau širdimi jis yra čia, kartu su mumis, ir siunčia šilčiausius linkėjimus bei sveikinimus. Ši iniciatyva – mums nepaprastai svarbi, ji kuria pokytį. O jei tas pokytis nuvilnija didžiule banga, tai yra didžiulis pasiekimas. Sveikiname olimpinį judėjimą ir šią aktyvią bendruomenę su olimpine idėja, sujungiančia Lietuvą į vieną globalią komandą“, – renginiu džiaugėsi bėgimo startą davusi pirmoji šalies ponė Diana Nausėdienė.

Olimpinės mylios bėgimo dalyvius Vingio parke sveikino (iš kairės) pirmoji šalies ponija D.Nausėdienė, LTOK prezidentė D.Gudzinevičiūtė, švietimo, mokslo ir sporto ministras A.Monkevičius

Simbolinę 1988 m distanciją šventės dalyviai įveikė ne tik bėgdami

Olimpinė diena Italijoje ir JAV

Specialią trasą Vingio parke įveikė būrys garsių „LTeam“ sportininkų: olimpiečių šeima baidarininkas Ričardas Nekriošius ir maratonininkė Vaida Žūsinaitė, dvejų olimpinių žaidynių dalyvės šuolininkė į aukštį Airinė Palšytė ir ėjike Brigita Virbalytė, irkluočia Viktorija Senkutė, baidarininkai broliai Simonas ir Mindaugas Maldoniai bei 2016-ųjų olimpietis Andrejus Olijnikas, kelialapė į Tokijo olimpinės žaidynės ieties metikas Edis Matusevičius su širdies drauge šuolininke į aukštį Urte Baikštyte, taip pat penkiakovininkai olimpinė čempionė Laura Asadauskaitė-Zadneprovskienė bei dvejų olimpinių medalių savininkas jos vyras Andrejus Zadneprovskis.

„Toks renginys – labai įkvepiantis. Ypač mūsų vaikams tai yra aktualu, nes daugelis negali išsirinkti, kokią sporto šaką sportuoti, ir džiugu, kad jiems suteikiama galimybė išbandyti ir atrasti tai, kas patinka“, – apie LTOK renginių svarbą kalbėjo Laura, bėgusi ne tik su vyru, bet ir su dešimtmete dukra.

Kartu su jais bėgo ir būrys Lietuvos paralimpiečių, tarp kurių buvo vyrų golbolo rinktinės nariai, regėjimo negalią turinti maratonininkė Aušra Garunkšnytė bei šalies Paralimpinio komiteto prezidentas Mindaugas Bilius.

Sportišką pavyzdį visuomenei demonstravo profesionalus golfo žaidėjas Juozapas Budrikis, „G&G Sindikato“ lyderis Gabrielius Liaudanskas-Svaras, muzikos atlikėjas Gabrielius Vagelis, TV laidų vedėjas Mindaugas Rainys bei su trimis atžalomis prie bėgimo dalyvių prisijungęs Seimo Jaunimo ir sporto reikalų komisijos pirmininkas Kęstutis Smirnovas.

„Buvo linksma, labai gera. Smagi kompanija. Patiko, kad tai yra šventė, nes švenčių mums reikia. Bėgi su profesionalais, bėgi su sporto pasaulio žmonėmis – gera jausti, kad esi bendruomenės dalis, – po bėgimo pozityvumo nestokojo G.Liaudanskas, pabrėžęs ir prie bėgimo prisijungusių užsienio lietuvių svarbą. – Mes turime dar vieną šventę, tokią kaip Tautinės giesmės giedojimas, kai viso pasaulio lietuviai gali susivienyti.“

IŠVYSIME IR TRADICINĮ RENGINĮ!

Kiekvienas, birželio 23-įją įveikęs lietuvišką olimpinę mylią, savo rezultatą užfiksavęs bėgimo programėle ir juo pasidalijęs socialiniuose tinkluose su grotažyme #OlimpinėDiena2020, galėjo gauti vieną iš 15 tūkst. organizatorių paruoštų prizų.

„Kad galėtų atsiimti prizą, dalyviai turėjo užpildyti specialią anketą, tačiau akivaizdu, kad daugelis tautiečių bėgime dalyvavo ne dėl jų. Anketas užpildė daugiau nei 3000 žmonių, tačiau stebėdami aktyvumą socialiniuose tinkluose ir matydami, kokiomis gausiomis grupėmis buvo bėgama, galime konstatuoti, kad kartu visame pasaulyje bėgo kur kas daugiau lietuvių“, – pabrėžė M.Marcinkevičius.

Bėgikai, kurie užpildė anketas, nuo birželio 29 d. iki liepos 10 d. prizus gali atsiimti savo pasirinktame atsiėmimo taške – LTOK būstinėje Vilniuje arba vienoje iš 280 šalies „Eurovaistinių“.

Taip Olimpinę dieną LTOK ir „LTeam“ šventė pirmą kartą istorijoje. Dėl pasaulį sukausčiusios pandemijos ir karantino įprastai dešimtis tūkstančių žmonių suburiančią didžiausią Lietuvoje sporto šventę, kuri birželio 13 d. turėjo vykti Vilniuje, teko nukelti, tad atsirado galimybė Tarptautinę olimpinę dieną paminėti originaliai ir neapsiriboti konkrečia vieta.

„Kiekviena kliūtis suteikia naujų galimybių, – pabrėžė LTOK prezidentė Daina Gudžinevičiūtė. – Sportas iš mūsų gyvenimo niekur nedingo, o dėl karantino korekcijų Olimpinė diena gali mėgautis ne tik Lietuvoje, bet ir užsienyje gyvenantys tautiečiai. Labai džiaugiuosi, kad tokia sporto šventė gali juos suvienyti.“

Gyvenimo ritmui pamažu grįžtant į savas vėžes, šie metai gali tapti istoriniais – Olimpinė diena Lietuvoje gali būti paminėta net dukart.

Paskelbus karantino pabaigą ir mažėjant sergančiųjų koronavirusu, didėja tikimybė rudenį renginį „Olimpinė diena 2020“ suorganizuoti taip, kaip buvo planuota iš pat pradžių. Tokia šventė būtų rengiama rudens pradžioje Vilniuje.

TIKSLAS – NUTRAUKTI SĄSTINGĮ

LIETUVOS DVIRAČIŲ SPORTO FEDERACIJA (LDSF) NUO BIRŽELIO 5-OSIOS TURI
NAUJĄ VADOVYBĘ. ORGANIZACIJOS PREZIDENTU KETVERIŲ METŲ KADENCIJAI
IŠRINKTAS DARIUS LEVICKIS.

TOMAS GAUBYS

Tomo Gaubys nuotr.

D.Levickis (viduryje) – prie lenktynių „Šakiai Grand Prix 2020“ starto

Vilniuje vykusioje LDSF ataskaitos ir rinkimų konferencijoje 43 metų klaipėdietis D.Levickis 29–5 įveikė vieno Šiaulių banko departamento vadovą Mindaugą Rudį iš Vilniaus.

Pats D.Levickis vykstant atviram balsavimui susilaikė. Iš 39 balsavimo teisę turinčių LDSF narių konferencijoje dalyvavo 35 klubų ir organizacijų delegatai.

Naujasis LDSF vadovas D.Levickis yra vienos pagrindinių mūsų šalies dviračių sporto komandų „Klaipėda“ rėmėjų bendrovės „Volta“ direktorius. Jis daug prisidėjo prie pastarųjų Lietuvos dviračių plento čempionatų organizavimo, dažnai ir pats dalyvauja įvairiose dviračių sporto varžybose. D.Levickis pakeitė nuo vasario LDSF prezidento pareigas laikinai ėjusį Elijų Čivilį, o prieš tai organizacijai daugiau nei dešimt metų su pertraukomis vadovavo Romualdas Bakutis.

MAŽĖJO OLIMPIEČIŲ

Konferencijoje D.Levickis apžvelgė dabartinę šios sporto šakos situaciją, pateikdamas ne vieną susimąstyti verčiantį klausimą. „Lietuvai atgavus nepriklausomybę, Barcelonos olimpinėse žaidynėse mūsų šaliai atstovavo 5, Atlantoje 13, Sidnėjuje 8, Atėnuose 9, Pekine – 8 dviratininkai. Kas nutiko po to? Juk dviratininkai iki tol garsino mūsų šalį, skynė pergales, ne kartą buvo renkami Metų sportininkais. Kodėl Londone ir Rio de Žaneire dalyvavo tik po keturis dviračių sporto atstovus? Kodėl sustojome? – prieš balsavimą klausė favoritu laikytas kandidatas ir po to pabandė atsakyti. – Manau, yra daug priežasčių. Atgavę nepriklausomybę, išsivadavę iš sovietinių pančių, buvome alkani pergalių, degėme meile savo šaliai, dėjome daug pastangų, kad pasiektume aukščiausių laimėjimų, o sovietiniai treniravimo metodai, sporto internatai leido iš inercijos dar kurį laiką būti bangos viršūnėje. Deja,

laikmetis keičiasi, gyvenimo sąlygos gerėja, daugelis iki šlovės ieško trumpiausio kelio.

Dviračių sportas – sunki, daug treniruočių reikalaujanti sporto šaka. Varžybos ir treniruotės dažniausiai vyksta ne jaukiuose ir šiltose sporto salėse, o po atviru dangumi. Vis sunkiau prikalbinti vaikus sportuoti. Pasaulinės sporto tendencijos greitai keičiasi. Gal nebespėjame paskui jas ar nenorime spėti? Visi suprantame, kad dviratis mus lydi nuo pat vaikystės, gali padėti tapti stipriems ir ištvermingiems. Turime tai puoselėti ir vieningai surėmę pečius versti naują puslapį šalies dviračių sporto istorijoje.

Yra ne viena puikiai dirbanti federacija – nereikia nieko išradinėti, tik semtis gerosios patirties. Ar nepakankamai svarios Simonos Krupeckaitės pergalės treko varžybose, Ramūno Navardausko trečia vieta 2015 m. pasaulio plento čempionate, kad keltume dviračių sportą? Ar žengti į priekį dideliais žingsniais mums trukdė nepakankamas finansavimas? Atsakykime patys sau. O gal per daug susipriešinę esame ir per daug apie asmeninę naudą galvojame, o gal paskendome skandaluose? Pripažinkime, kad visame tame fone mūsų geri ir gražūs darbai nublinksta. Tokiuose miestuose, kaip Tauragė, Prienai, Druskininkai, Birštonas ar Ukmergė, iš viso nėra dviračių sporto disciplinos. Kodėl? Ar padarėme ką nors, kad atsirastų, ar ieškojome susitarimo su tų miestų privačiais klubais, sporto centrais prie savivaldybių? Tik masiškas kultūros ir tradicijų kūrimas po kurio laiko duoda rezultatą. Visi suprantame, jei nekursime, nestatysime piramidės, o po to jos nepuoselėsime, puikių rezultatų olimpinėse žaidynėse, pasaulio ar Europos čempionatuose niekada neturėsime. Tai nėra priekaištas federacijai, tai klausimai ir uždaviniai, kuriuos turime spręsti visi, neieškodami asmeninės naudos.“

NAUJA FEDERACIJOS KOMANDA

LDSF pirmojo viceprezidento pareigas patikėtos 2015 m. pasaulio dviračių plento čempionato prizininkui, „Tour de France“ ir „Giro d'Italia“ etapų laimėtojai, Londono ir Rio de Žaneiro olimpinių žaidynių dalyviui, daugkartiniam Lietuvos čempionui Ramūnui Navardauskui. Jis antrą sezoną atstovauja Prancūzijos komandai „Nippo Delko One Provence“.

Viceprezidentais tapo verslininkas bei varžybų organizatorius Deividas Vileniškis ir vieno „Danske Bank“ departamentų vadovė Vida Dolgovienė.

LDSF generalinės sekretorės ir direktorės pareigas eis Lietuvos dviračių sporto teisėjų sąjungos pirmininko pavaduotoja Gabija Valentinavičiūtė.

Į LDSF vykdomąjį komitetą, kurį sudaro vienuolika narių, išrinktas tituluotos dviratininkės Simonos Krupeckaitės treneris bei vyras Dmitrijus Leopoldas, buvęs profesionalus dviratininkas Vytautas Kaupas, kiti žinomi žmonės. Į Lietuvos tautinio olimpinio komiteto generalinę asamblėją deleguotas D.Levickis.

Naujasis LDSF vadovas tik pasibaigus konferencijai sakė, kad jo vadovaujama organizacija bus skaidri ir atvira. „Pirmosios emocijos – didžiulė atsakomybė, džiaugsmo nėra daug, laukia daug sunkių darbų. Bendruomenė taip nusprendė, tad stengsimės patenkinti lūkesčius. Stengsimės būti skaidrūs, švarūs, atviri“, – sako D.Levickis.

Verslininkas iš Klaipėdos dviračių sporte nėra naujokas. „Neslėpiu, kad esu susirgęs dviračių sportu. Su juo esu beveik dešimt metų. O viskas prasidėjo nuo lengvo pasivažinėjimo su pažįstamais. Vėliau pažintis su dviračių sportu išaugo iki šios sporto šakos rėmimo ir plėtros Lietuvoje. Nesu naujokas – ypač pastaraisiais metais daugiau ar mažiau susipažinau su LDSF veikla, jos nuveiktais darbais ir problemomis, mačiau dviračių sporto gyvenimą iš vidaus – nuo jaunių iki suaugusiųjų, – vardija D.Levickis. – Turime pripažinti, kad pastaruoju metu dviračių sportas Lietuvoje stagnavo. Puikiai žinome, kad geram dviratininkui parengti reikia daugiau nei dešimties metų. Šiuo metu turime nueinančią dviratininkų kartą. Ramūnas Navardauskas, Ignatas Konovalovas, Gediminas Bagdonas ilgai nebevažiuos, bet mes jiems pamainos neturime. Vadinasi, turime sutikti, kad nebuvo sistemos, o jeigu ji ir buvo, tai tikriausiai neveikė arba veikė blogai, todėl pradėjome atsilikti nuo kitų šalių, įskaitant ir kaimynines.“

Dviračių sporto federaciją matau kaip siejančią organizaciją. Turime pradėti kurti piramidę nuo žemiausios grandies – jauniausių dviratininkų, kad vėliau galėtume didžiuotis savo geriausiais sportininkais ir jų rezultatais. Noras nutraukti stagnaciją bei sukurti sistemą ir paskatino mane siekti federacijos vadovo posto. Svarbu, kad mano komandoje yra R.Navardauskas ir D.Leopoldas, kurie dviračių sporte jau žino praktiškai viską. Mano tikslas – sutelkti jų turimus gebėjimus ir padaryti Dviračių sporto federaciją viena pirmaujančių šalyje.“

LAUKIA DAUG DARBŲ

D.Levickis prasitaria, kad pirmiausia jis sieks federacijos skaidrumo ir ieškos galimybių gerinti infrastruktūrą: „Vienas pirmųjų darbų – pakeisti federacijos veidą: organizacijos veikla privalo būti skaidri, atvira ir visiems aiškiai suprantama, neturi būti jokių

PERRINKTAS LIETUVOS GOLFO FEDERACIJOS PREZIDENTAS

Lietuvos golfo federacijos narių visuotiniame rinkimų susirinkime antrai kadencijai prezidentu perrinktas Lietuvos Respublikos Nepriklausomybės Akto signataras Česlavas Okinčicas.

Jam talkins naujai išrinkta Lietuvos golfo federacijos valdyba, kurią sudaro Gediminas Mamkus, Gediminas Mackelis, Arūnas Starkus, Arūnas Kuraitis, Donatas Puodžiukynas bei Edmundas Antanaitis.

„Pirmasis ir svarbiausias uždavinys – patvirtinti ir pradėti įgyvendinti naująją Lietuvos golfo strategiją. Sportuojančių ir besidominčių šia sporto šaka asmenų skaičiaus didinimas taip pat yra svarbi dalis, kuri gali būti pasiekta sujungiant kelis kertinius uždavinius: golfa priartinti prie žmonių, t.y. daugiau galimybių išbandyti ir sportuoti golfa miestuose, parkuose ir kitose patogiose viešose vietose, bei plėsti jau vykdomus projektus visos Lietuvos mokyklose. Taip pat svarbu nepamiršti mūsų jaunųjų talentų bei olimpinių vilčių – kartu su sportininkais mėginsime sudaryti jiems pačias palankiausias sąlygas, siekiant patekti į Paryžiaus olimpines žaidynes“, – sakė antrai kadencijai išrinktas Č.Okinčicas.

Č.Okinčicas

užuolankų, nesusipratimų. Sieksime kuo greičiau atnaujinti federacijos interneto svetainę, kad joje informacijos rastų visos dviračių sporto bendruomenės nariai.

Taip pat turime atkreipti dėmesį į infrastruktūrą, nes tai yra sporto šakos veidas. Juk labai svarbu, kur tėvai atveda savo vaikus ir kokiam treneriui juos palieka. Turime kurti patrauklią ir modernią aplinką, pristatyti dviračių sportą kaip įdomią ir šiuolaikišką sporto šaką, kad vaikai pamiltų dviratį ir sportą. Svarbu, kad federacija sugebėtų rasti ryšį su savivaldybėmis ir sporto centrais, privačiais klubais. Yra daug darbų, kur Dviračių sporto federacija turėtų priimti koordinatorės vaidmenį. Federacijai reikėtų prisidėti ir prie dviračių kultūros kėlimo bei tradicijų kūrimo, sveikos gyvensenos propagavimo. Tik tokiu būdu galime gerokai padidinti masiškumą, kitaip nieko nebus.“

Apie 300 kilometrų per savaitę numinantis žmonės vadovas yra pasirengęs atiduoti daug jėgų, kad dviračių sportas kiltų. „Myliu dviračių sportą, aš juo gyvenu. Esu pasirengęs dirbti ir dviračių sportui skirti nemažai laiko, nebūti tik nominaliu prezidentu, – pabrėžia D.Levickis. – Stengsimės maksimaliai pasinaudoti mūsų žinomų žmonių veidais, kad federacija turėtų generalinį rėmėją. Mano komanda yra užsidegusi ir trykšta noru dirbti. Tikrai judėsime sparčiais žingsniais į priekį.“

PER KARŠČIUS UŽSIMANO ŽIEMOS

JŲ ĮPRASTA DARBINĖ APLINKA – ŠALTIS IR LEDAS ARBA SNIEGAS. O KAIP ŽIEMOS SPORTININKAI TRENIRUOJASI VASARA? TO KLAUSĖME VYRIŠKOS PENKIŲ ŽIEMOS SPORTO ŠAKŲ ATSTOVŲ KOMPANIJOS. NĖ VIENAS VASAROS NEKEIKSNOJO, BET KAI KURIE PRASITARĖ, KAD YPAČ KARŠTOMIS DIENOMIS UŽSIGEIDŽIA ATSIDURTI TEN, KUR ŠALTA IR BALTA.

INGA JARMALAITĖ

Su biatlonininku Tomu Kaukėnu, kalnų slidininku Andrejumi Drukarovu, ledo šokėju Sauliumi Ambrulevičiumi, slidininku Tautvydu Strolia ir snieglenčininku Motiejumi Morausku mėginome kalbėtis apie jiems įprastą vasarą. Bet į pokalbį nori nenori vis įsiterpdavo žodžiai „pandemija, karantinas“ ir įprasta jų darbo vasara virsdavo būtent šia, kuri atėjo po visiems labai sudėtingo pavasario. Tarsi nejučia pašnekovai grįždavo į ano taip ir nepabaigto sezono galą, priverstinį buvimą namie ir į jokių sportinio režimo rūmus neįtelpantį jiems neįprastą laiką.

LIKO BE ČEMPIONATŲ

Žiemos sportininkams įprastai varžybų sezonas baigiasi sulig balandžio arba gegužės pradžia. Šis baigėsi mėnesiu ar dviem anksčiau. Ir štai nuo čia pagal griežtą režimą gyvenantys sportininkai pajuto chaosą, kuris vis išlenda ėmus šnekėti apie įprastą vasarą.

Slidininkų ir biatlonininkų sezoną koronavirusas sutrumpino mėnesiu. T.Strolia iš Norvegijoje turėjusių vykti varžybų skubėjo namo ir gavo porai savičių izoliuotis. „Nelabai daug pandemija pavogė mano sportavimo laiko, kurį laiką nesportavau dėl kojos traumas padarinių“, – sako slidininkas.

Biatlonininkui T.Kaukėnui Pasaulio taurės varžybos baigėsi etapu Suomijoje ir lėkimu namo bei priverstine izoliacija. „Tai buvo pirmas kartas, kai taip ilgai buvau namie. Mums balandį būna aktyvaus poilsio metas, tada dažnai vykstame į šiltus kraštus pailsėti nuo sniego, šalčio ir slidžių. Balandį nepavyko išvažiuoti į poilsinę kelionę, tad teko poilsiauti namie. Karantinas patrumpino varžybų sezoną ir paveikė poilsį, bet beveik neturėjo įtakos pasirengimui kitam sezonui“, – sako biatlonininkas.

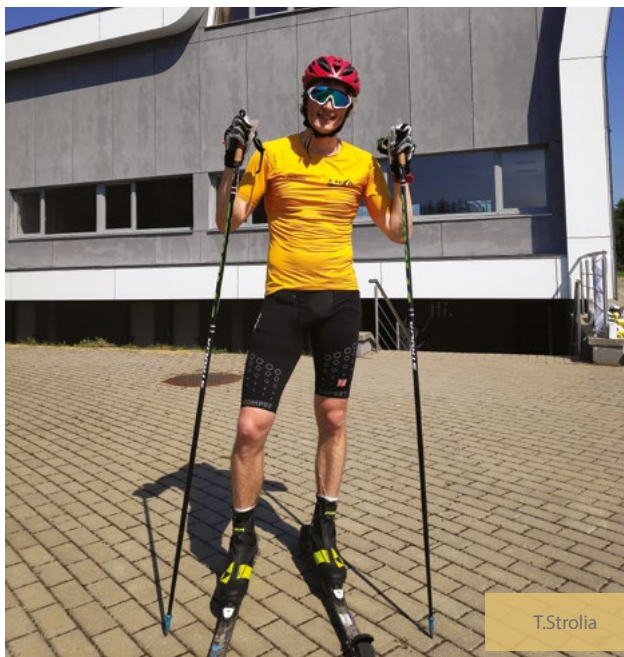
Labiau nei slidininkai, biatlonininkai nukentėjo ledo šokėjai, kurių pasaulio čempionatas buvo atšauktas. „Tai buvo vienos svarbiausių sezono varžybų. Joms stipriai ruošėmės, bet viskas nuėjo velniop. Aišku, ne mums vieniems taip nutiko, visiems tas pats, todėl negalim sėdėti ir verkėti. Žiūrime toliau“, – sako S.Ambrulevičius.

O štai A.Drukarovas su M.Morausku, galima sakyti, nukentėjo dvigubai: abu nesudalyvavo pasaulio jaunimo čempionate ir, kas pikčiausia, šiemet tai buvo paskutinės tokio rango varžybos, kuriose jie galėjo pakovoti. „Ypač pikta dėl to, kad šie metai ten dalyvauti paskutiniai. Liūdna, bet dabar jau nieko nepakeisi“, –

”

IGNALINOJE TOKIU METU IR ANKSČIAU SPORTUODAVAU, TĄ DARAU IR DABAR. TIK PRADŽIA BUVO KITOKIA, NES NEGALĖJAU EITI Į SALĘ. RIEDSLIDĖS, PAPRASTAS BĖGIOJIMAS, BĖGIMAS SU LAZDOMIS, ŠUOLIUKAI, SLIDINĖJIMO IMITACIJA, DVIRATIS.

TAUTVYDAS STROLIA

T.Strolia

dviračius į šalį ir vykstame į Šiaurės šalis slidinėti. Tada prasideda specialusis dviejų mėnesių rengimasis varžyboms“, – įprastą pasirengimo sezonui planą dėsto T.Kaukėnas.

Slidininko T.Strolia šios vasaros pradžia irgi labai nesiskyrė nuo ankstesniųjų. „Ignalinoje tokiu metu ir anksčiau sportuodavau, tą darau ir dabar. Tik pradžia buvo kitokia, nes negalėjau eiti į salę. Riedslidės, paprastas bėgiojimas, bėgimas su lazdomis, šuoliukai, slidinėjimo imitacija, dviratis“, – vasaros treniruotes vardija slidininkas.

Riedslidės jam patinka, o pagrindinis skirtumas, kurį pajunta vėl užlipęs ant slidžių, yra ilgis, – slidės ilgesnės, bet po treniruotės kitos pripranta. „Į kalną su riedučiais ropščiameš, su jais nepraslysti, o žiemą ant slidžių visko pasitaiko. Na, ir jei griūni – tai minkščiau ant sniego“, – vasaros ir žiemos treniruotėms skirtumus trumpai aptaria slidininkas.

KARANTINO ATRADIMAI

„Gumos, svoriai – ką turėjau, su tuo ir sportavau. Tualetinio popieriaus nekilnojau, – juokiasi T.Strolia. – Judėjau, ant sofos nesėdėjau. Tiesą sakant, net nepajutau, kaip tas laikas praėjo. Laiko lyg buvo, bet kažko ypatingo nenuveikiau.“

„Gyvenimo būdu, – juokdamasis į klausimą, kaip pavyko išgyventi karantiną, atsako S.Ambrulevičius. – Padėjo tai, kad jau buvo planuotos mėnesio atostogos, aišku, ne tokios visiškai be ledo, bet vis tiek sezonasėjo į pabaigą ir ruošėms ilsėtis. Teko apsišarvuoti kantrybe. Visą laiką treniravausi namų sąlygomis, negalėjau visiškai apsisieisti, nes kūnas reikalavo veiksmo.“

Ledo šokėjas pamini bent du karantino atradimus: ilgesnį laiką namie ir riedučius. „Buvo smagu pagyventi namie, anksčiau čia

S.Ambrulevičius

balandį neįvykusį pasaulio jaunimo čempionatą su nuoskauda prisimena M.Morauskas.

Dar didesnį apmaudą jaučia A.Drukarovas, nes pasaulio jaunimo čempionato jo rungties varžybas atšaukė tiesiogine šio žodžio prasme išvakarėse – kovo 11-osios dešimtą valandą vakaro sužinojo, kad jos nevyks. „Turėjau gerą startinį numerį, kuris dalijamas pagal reitingą. Norvegijoje treniravausi visą savaitę, bandžiau trasas – ir viskas, išvakarėse sako: važiuokit namo. Apmaudu. Iki tol beveik visos varžybos įvyko, o didžiojo slalomo atšaukė“, – nuoskaudą lieja kalnų slidininkas.

KITOKIA PRADŽIA

Po poilsio gegužę prasideda pirmosios biatlonininkų treniruotė stovyklos. Jos dažniausiai būna Lietuvoje. Šiame, suprantama, šis punktas liko nepakitęs. Jų metu daug dėmesio skiriama jėgos ugdymui treniruotė salėje, daromos ilgos, bet neintensyvios treniruotės dviračiais, bėgte, riedslidėmis, kartais baidarėmis, daug šaudoma. „Nuo birželio prasideda stovyklos užsienyje. Per vasarą būna dvi trys stovyklos aukštikalnėse. Iki spalio vyksta bazinis rengimasis, o spalio mėnesį jau dedame riedslides bei

M.Morauskas

būdavau tik priešokiais, smagu su senais draugais, pažįstamais susisiekti, atnaujinti santykius, senesnio gyvenimo aspektus iškelti į viršų. O riedučius prisiminiau visai netyčia: vieną vakarą sugalvojau, kad riedučiai galėtų padėti šiek tiek čiuožimą prisiminti. Susisiekiu su bičiuliais, pasakė, kad jų turi, paklausė dydžio ir atsiuntė riedučių pavažas, kurios taip pat kaip pačiūžos ir tvirtinamos prie bato. Prisiskau ratukus prie savo senų batų ir čiuožiau“, – pasakoja S.Ambrulevičius.

„Sėdėti namie – turbūt sunkiausias dalykas sportininkui. Nieko naujo nepradėjau, tiesiog stengiausi susitvarkyti dabartį. Sugebėjau pasidaryti tvarkingesnę rutiną, sportuoti ir ruoštis kitam sezonui. Ne taip blogai buvo“, – reziumuoja M.Morauskas.

T.Kaukėnui per karantiną pavyko pabaigti smulkius buto remonto darbus, kuriems anksčiau nerasdavo laiko.

A.Drukarovas staiga atsiradusį laiką skyrė mokslams – ruošėsi trims egzaminams, nors įprastai per slidinėjimo sezoną įstengdavo pasirengti vienam ar daugiausia dviem. Andrejus mokosi teisę Šveicarijoje, Liucernos universitete, ir baiginėja trečią bakalaurą kursą. Šveicarijos universitetuose egzaminai šiek tiek kitokie – platesnės apimties, todėl jiems pasirengti nei vakaro, nei savaitės nepakanka. Per atsiradusius tris mėnesius turėjo pereiti ketinamą laikytį trijų mokomųjų dalykų dvejų metų mokslo kursą. „Per mokslus nebuvo laisvos valandos nei knygai, nei filmui. Bet gerai išnaudojau šį laiką“, – sako Andrejus.

ŠOKIAI PER ATSTUMĄ

S.Ambrulevičiui kovo 11-ąją buvo paskutinė treniruotė, paskui ledą po savo kojomis vėl pajuto tik gegužės pabaigoje, kai ėmė veikti „Akropolio“ ledo arenos. Sauliaus šokių partnerė Allison Reed pirmąkart užlipo ant ledo tik birželio 5 d., kai atvykusi į Lietuvą išlaukė savizioliacijos pabaigos.

„Tai rekordinis laikas be ledo, nepamenu, kad šitiek laiko būčiau

nečiuožęs. Abu judėjome, nors ir per atstumą. Ji buvo Amerikoje, aš Lietuvoje. Kai vėl ėmėm kartu treniruotis, pradėjome nuo bazinių pratimų, siekėme vėl pajusti judesio, ritmo dinamiką, prisiminti numerius. Net kojos atrpato nuo batų – nuospaudų pilna, kasdien kraujas. Čiuožėjai lavina įgūdžius tiek, kiek laiko praleidžia ant ledo. Dvi dienas be ledo praleidęs jauti, kad sunkiau judėti, o čia beveik tris mėnesius“, – pasakoja Saulius.

Kodėl ledo šokių pora nutarė susitikti Lietuvoje? Visų pirma, dėsto Saulius, Allison čia buvo patogiau atskristi, čia palankesnės sąlygos dirbti ir daugiau galimybių sulaukti pagalbos. O Vokietijoje, kurioje pora treniruojasi, bent jau iki birželio vidurio dar nebūtų galėję čiuožti kartu – tik po vieną.

Birželio pradžioje kartu ėmėsi čiuožti Kaune ant ledo, pora dėliosios tolesnius šio sezono planus, bet jiems įtakos turi iki tol niekada nespręsti sienų ir ledo arenų atidarymo klausimai. „Dabar mums dviguba nauda Lietuvoje čiuožti. Intensyviau padirbėsime su choreografu Gintaru Svistunavičiumi ir lauksime žinių. Birželį dar turėtume prabūti čia, o liepą gal jau keliausime į Vokietiją“, – sako S.Ambrulevičius.

Šis laikas čiuožėjui iki dabar atrodo keistas: birželį jau rimtai treniruodavosi, o dabar tik pradeda, be to, vis dar yra namie. „Bandai sudėlioti save į fokusą, į ritmą, kuris skatintų dirbti. Sunku, bet pagaliau turime ledą ir privalome vis stipriau dirbti“, – sako čiuožėjas.

Ši pauzė, neabejoja Saulius, artimiausiam sezonui įtakos tikrai turės, nors dar apskritai neaišku, koks bus kitas sezonas: jaunimo varžybos jau turėjo vykti, bet atšaukiamos, kas bus su suaugusiųjų – nežinia.

„Šiaip pas mus vasara ar žiema – jokio skirtumo. Ledas atidarytas ir mes ariam. Skirtumą pamatom išėję iš arenos – lauke galime pasidžiaugti saule. Vasarą darbo būna net daugiau nei žiemą, nes geriname bazinį čiuožimo lygį, didiname kompleksiją, krauname

T.Kaukėnas

naują bagažą ir, aišku, tobuliname judesius, švariname programą“, – dėsto ledo šokėjas.

Jo partnerė Allison Lietuvoje taip ilgai nėra buvusi. Bet, pasak Sauliaus, jai čia patinka, įdomu pažinti, pamatyti Lietuvą ne kaip turistai, o kai ją aprodo vietiniai. Molėtai, Trakai, Vilnius, pajūris – įvairių gražių vietų šiam laikotarpiui yra numatyta. „Jos gidas būnu ir aš, ir mano draugai padeda“, – prisitaria S.Ambrulevičius.

SNIEGĄ KEIČIA VANDENIU

Vasaras snieglentininkas M.Morauskas leidžia prie Kuršių marių Svencelėje, plaukioja su jėgos aitvarais ir aktyviai leidžia laiką. Kadangi aplink jokių sporto salių nėra, rytą pradeda pusvalandžio bėgimu, tada pusryčiai ir po poros valandų – treniruotė su savo kūno svoriu. Pratimai ir judėjimas ant vandens – tai priedas prie pagrindinių treniruočių. Vasaromis snieglentininko gyvenime daugiau vandens nei sniego, nes į kalnus išvykti brangu.

„Turime susidėlioję planą šią vasarą dukart ant sniego vykti: viduryje vasaros į Prancūziją, o gale – į Naująją Zelandiją, nes ten turėtų būti surengtas pasaulio čempionatas. Bet kol kas dar yra nežinomųjų“, – sako Motiejus.

Kaip ir dauguma kitų sportininkų, nežinodamas konkrečios pirmųjų varžybų datos, Motiejus tiesiog fiziškai ruošiasi sezonui, kad, kaip sako, būtų triskart stipresnis nei prieš tai. „Sunku pasirošti šliuožti snieglente, neturint jos ant kojų, todėl dabar pagrindas – fizinis pasirengimas. Kai bus daugiau sąlygų, turėsime specialų batutą, bandysim su lenta dirbti, triukus daryti“, – sako M.Morauskas.

Ar nuvykus į kalnus būna sunku persiorientuoti iš vasaros atgal į žiemą? „Nelabai, po ilgesnės pertraukos reikia kelių nusileidimų nuo kalno ir vėl snieglentę pajunti. Juk sniegas – tas pats vanduo, skiriasi tik konsistencija ir temperatūra“, – juokiasi aukštaūgis snieglentininkas.

AR PATINKA VASARA?

Turbūt keista žmonių klausti, ar jiems patinka vasara, bet jei tie žmonės – žiemos sportininkai, galbūt pateisinama.

„Patinka, – sako kalnų slidininkas A.Drukarovas. – Tai laikotarpis, kai galiu būti prie jūros, pasėdėti, pasikaitinti, įdegti. Mėgstu nuvykti į Ligūriją Italijoje. Juk aš 300 dienų per metus matau tik šaltį, todėl šilumos man trūksta, karštis patinka. Būti kalnuose smagu savaitę ar dvi, bet tiek daug laiko, kiek aš juose praleidžiu, yra sunku.“

Slidininkas T.Strolia vasaromis nesiskundžia, nes pagaliau būna nešalta. Bet jeigu gerai pasitreniravus pasidaro per karšta, su nostalgija prisimena žiemą. Ledo šokėjui S.Ambrulevičiui vasarą išėjus iš šaltos ledo arenos smagu nesigūžti iš šalčio ir pasimėgauti saule.

Vasaromis M.Morauskas būna panašesnis į įdegsų jėgos aitvarų tramdytoją nei į snieglentininką, nes visiems aitvaruotojams žinomoje Svencelėje kartu su tėvais darbuojasi nuosavoje jėgos aitvarų mokykloje, yra instruktorius.

Vasara patinka ir T.Kaukėnui, bet kai būna labai karšta, užsimano žiemos. „Aišku, būna ir atvirkščiai: kai lauke minus 30, galvoju, kodėl nepasirinkau sportuoti paplūdimio tinklinio“, – juokiasi biatlonininkas.

A.Drukarovas

Jam ūgis su snieglente atliekant triukus nei padeda, nei trukdo. „Nebent vienas dalykas – kadangi esu aukštas, galiu daugiau masės ant savęs užsikrauti ir dėl to didesnę greitį pasiekti. Todėl sunkiomis oro sąlygomis man tai gali būti kaip pranašumas“, – sako iš kitų snieglentininkų ūgiu išsiskiriantis Motiejus.

INTERJERĄ PAPILDĖ SVORIAI

Kovo pradžioje grįžęs iš atšaukto jaunimo čempionato Norvegijoje į namus Šveicarijoje, A.Drukarovas suprato, kad šią situaciją reikia kaip įmanoma geriau išnaudoti, todėl prisipirko svorių ir namie įsirengė sporto salę. Nors tokio baisaus karantino kaip Italijoje Šveicarijoje paskelbta nebuvo, bet sporto klubai neveikė, todėl jis tris mėnesius treniravosi namie, bėgiojo į kalnus ir mokėsi.

Nuvykęs į ledyną Italijoje, kalnus ir sniegą vėl pamatė tik antroje birželio pusėje. Taigi slidininko batų iš viso neavėjo daugiau nei tris mėnesius. „Gyvenime nesu tiek daug laiko praleidęs be slidžių. Gerai, kad ledynas Italijoje lėkštas, pats tas po tiek laiko pasirengimą pradėti. Pernai patobulėjau, nes žiauriai daug laiko praleidau ant slidžių. Nesu kalnuose gimęs austras, man reikia daug dirbti, dabartinį lygį pasiekiau tik juodu darbu“, – sako Andrejus, kuris neabejoja, kad karantino pasekmės dar pajus.

Kalnų slidininkai birželį, liepą tobulina techniką, intensyvumas kyla rugpjūtį, rugsėjį. Vasaromis Andrejus vyksta treniruotis ir į uždaras sniego arenas, bet jų, sako, su ledynais nėra ko lyginti, nors technikai tobulinti tinka. Štai pernai vasarą dukart buvo Druskininkų sniego arenoje.

Ar sunku rengtis naujam sezonui, kai dar nežinia, koks jis bus? Ne, sako pašnekovas, kalnuose tikslios varžybų datos nėra, kalnų slidininkai pripratę prie kaitaliojimų. Jis įsitikinęs, kad tas darbas, kurį atliko, vieną ar kitą dieną atsipirks.

PRIEŠ AKIS – NAUJI IŠŠŪKIAI

NORS PASAULĮ KAUSČIUSI KORONAVIRUSO PANDEMIJA SUDAVĖ NE VIENĄ SKAUDŲ KIRTĮ MŪSŲ ŠALIES RANKININKAMS, LIETUVOS RANKINIO FEDERACIJOS PREZIDENTU PERRINKTAS 40-METIS DONATAS PASVENSKAS Į ATEITĮ ŽVELGIA OPTIMISTIŠKAI: „RANKININKAI PRIPRATĘ – NE VIENĄ KARTĄ IŠGYVENOME NET IR SUNKESNĖSE SITUACIJOSE.“

MARIUS GRINBERGAS

rankinis.lt nuotr.

Lietuvos rankinio federacijos (LRF) vairas dar ketveriems metams D.Pasvenskui buvo patikėtas birželio 4 d. vykusioje LRF ataskaitos ir rinkimų konferencijoje. Joje buvo patvirtinti ir Vykdomojo komiteto nariai bei du viceprezidentai.

LRF vykdomąjį komitetą sudaro septyni nariai: Karolis Kaladinskas (Trenerių asociacija), Tadas Jansonas (Lietuvos rankinio lyga), Klaidas Janeika (Paplūdimio rankinio asociacija), Rita Urnikienė (moterų rankinis), Eglė Pupšienė (sporto mokyklos), Valdas Gecevičius (varžybų inspektorius), Vaidas Mažeika (Teisėjų asociacija).

Nuo šiol LRF turės du viceprezidentus. Tokios pareigos patikėtos LRF partnerio „Fiskars group“ vyresniajai pardavimo vadovei Baltijos šalims Kristinai Keburei bei treneriui profesoriumi Antanui Skarbaliui.

Kokie svarbiausi darbai laukia federacijos? – paklausėme D.Pasvensko.

Pirmas didelis darbas – paruošti ir paduoti bendrą paraišką kartu su Lenkija ir Baltarusija rengti 2026 m. Europos vyrų rankinio čempionatą. Sprendimas dėl šio čempionato šeimininko bus paskelbtas 2021 m. lapkritį. Turime daugiau nei metus viskam pasiręsti. Bet reikia įvykdyti daugybę reikalavimų.

2021 m. Klaipėdoje vyks merginų iki 21 m. Europos antrojo diviziono čempionatas. Nors tokias varžybas rengiame ne pirmą kartą, joms reikia ruoštis tiek sportine, tiek organizacine prasme.

Tarp kitų darbų dar paminėčiau atsinaujinusių Baltijos vyrų rankinio lygą, kurioje žais po keturias stipriausias Lietuvos, Latvijos ir Estijos komandas. Čia irgi laukia iššūkiai, nes norisi pateisinti lūkesčius, kurių tikisi rankinio bendruomenė. Svarbu, kad ši lyga būtų stipri – ir jos sportinė, ir organizacinė pusė. Padėsime mūsų klubams su rinkodara ir komunikacija, kad būtų lengviau. Reikia sukurti Lietuvoje ir kitose Baltijos šalyse patrauklią lygą.

Moterų Baltijos lyga gula tik ant Lietuvos rankinio federacijos pečių. Mes vieni ją organizuojame, tad ir čia veiklos netrūksta.

Ką svarbiausia pavyko ir ko nepavyko nuveikti per pirmąją kadenciją prie LRF vairo?

Labiau ateina į galvą tai, kas nepavyko. Pirmiausia nepavyko pasiekti sportinio rezultato – rinktinėms patekti į Europos arba pasaulio čempionatus. Nors vyrų rinktinė pasiekė tikrai gražių laimėjimų, buvo įsimintinų momentų, pavyzdžiui, pergalė prieš norvegus. Rungtynėse su islandais Vilniuje irgi parodėme, kad esame arti Europos elito. Juk norvegai, kuriuos įveikėme, po poros mėnesių tapo pasaulio vicečempionais. Tikrai nedaug Lietuvos žaidimų sporto šakų gali pasigirti lygia kova su pasaulio grandais.

Lietuvos merginų rinktinė taip pat buvo per žingsnį nuo elito, čempionate Klaipėdoje pritrūko vos vieno įvarčio iki kelialapio į aukščiausiąjį divizioną.

Žvelgiant iš finansinės pusės, nepavyko grąžinti visų skolų, bet jų gerokai sumažėjo. Einame į priekį, stengiamės su visais atsiskaityti laiku, laikytis skolų mokėjimo grafiko. Manau, kad LRF veikla buvo stabilizuota tiek finansiniu, tiek organizaciniu požiūriu. Belieka per ateinančius ketverius metus žengti į priekį.

Ar karantinas smarkiai sujaukė Lietuvos rankinio gyvenimą?

Lietuvos čempionatai buvo nutraukti, čempionai nepaaiškėjo. Bet rankinio klubams karantino įtaka gal bus kiek mažesnė nei futbolo ar krepšinio. Ten, kur didesni biudžetai, didesnis finansų poreikis, ten ir neigiama įtaka didesnė.

Žinoma, lengviau nuo karantino niekam nepasidarė. Bet rankininkai pripratę – ne vieną kartą išgyvenome net ir sunkesnę situacijose.

Žiūrint iš sportinės pusės, skaudžiausią smūgį patyrė Lietuvos

BURTAI

Birželio 16 d. ištraukti 2022 m. Europos vyrų rankinio čempionato, vykiančio Vengrijoje ir Slovakijoje, atrankos varžybų burtai. Jie lėmė, kad Lietuvos rinktinė ketvirtoje grupėje žais su Islandijos, Portugalijos ir Izraelio ekipomis. Iš viso šiame atrankos etape dėl 20 keliapių į žemyno pirmenybes varžysis 32 komandos, suskirstytos į 8 grupes. Į finalinį čempionato etapą pateks pirmąsias dvi vietas grupėse užėmusios komandos ir keturios geriausios trečiosios visų grupių rinktinės. 2022 m. Europos rankinio čempionate iš viso varžysis 24 rinktinės. Be šeiminių slovakių ir vengrų, vietas pirmenybėse jau yra užsitikrinusios Kroatijos ir Ispanijos komandos.

Alfredo Plazdžio nuotr.

Lietuvos vyrų rinktinė žingsnis po žingsnio artėja elito link

vyrų rinktinė. Iš jos buvo atimta galimybė pabandyti patekti į pasaulio čempionatą – balandį Europos rankinio federacija nusprendė nutraukti atranką ir išdalijo keliapius 2019 m. Europos čempionate geriausiai pasirodžiusioms komandoms.

Mes jau buvome įveikę pirmąjį atrankos etapą, o tolesnių varžybų burtai buvo palankūs. Lenkijos vyrų rinktinė išgyvena ne pačius geriausius laikus, ji smarkiai atjaunėjusi. Nesakau, kad tikrai būtų juos įveikę, bet galimybės buvo geros. Ir net kitas varžovas, jei būtų pavykę įveikti lenkus, Baltarusija – puikiai pažįstamas. Ne taip seniai žaidėme ir draugiškas rungtynes. Tai ne prancūzai, ne vokiečiai. Buvo galima kovoti dėl patekimo į pasaulio čempionatą.

Beje, panašioje padėtyje atsidūrė ir mūsų moterų rinktinė, dalyvavusi 2020 m. Europos čempionato atrankos varžybose. Į Europos pirmenybes pateko tos pačios komandos, kurios dalyvavo 2018 m. čempionate.

Lietuvos vyrų rinktinė po truputį artėja prie elito. Tačiau mūsų šalies moterų komanda vilčių patekti į aukščiausio lygio turnyrus pastaruoju metu neturi. Kodėl?

Vien per pastaruosius ketverius metus Lietuvos moterų rinktinės žaidimas bangavo nuo aukštumų iki žemumų. Tikrai sunku įvardyti priežastis. Keitėsi ir treneriai, ir žaidėjų kartos. Vyresnės žaidėjos arba jau baigė karjerą, arba nebeatstovauja nacionalinei komandai. Svarbu, kad dabartinis rinktinės jaunimas pakeltų savo meistriskumo lygį. O dar jaunesnės žaidėjos, kurių mes tikrai turime, sėkmingai pereitų į suaugusiųjų rinkinį. Perspektyvų yra. Tik reikia daug darbo ir šiek tiek sėkmės buriant nacionalinės komandos pamainą.

Kaip išlaikyti jaunimą, baigusį vidurines mokyklas?

Ši problema ypač aktuali moterų rankiniui. Mes prarandame daug žaidėjų nuo 17 iki 20 metų. Dabar jaunių iki 17 m. rinktinėje yra perspektyvių žaidėjų, kurias reikia ne tik išlaikyti, bet ir pakelti jų meistriskumo lygį. Reikės galvoti, kaip pasiekti šiuos tikslus. Jeigu jos pasirinktų galimybę karjerą tęsti užsienyje, norėtušios, kad išvažiuotų į stiprius klubus, kuriuose galėtų tobulėti. Nes neretai rankininkės iškeliauja į žemesnių lygų komandas, kuriose tikimasi jau paruošto produkto, ir meistriskumo lygis sunkiai kyla.

Lietuvos klubuose darbas vyksta gana gerai, stipriausiose komandose dirba aukštos kvalifikacijos treneriai, tad jaunoms žaidėjoms, patekusioms į šias ekipas, visai neblogai kelerius metus padirbėti, neskubėti į užsienį.

Be to, būna, kad perspektyvesni žaidėjai iš provincijos pernelyg ilgai užsibūna namie, jiems reikėtų anksčiau išvažiuoti į Vilnių, Kauną ar Šiaulių sporto gimnaziją. Ten tikrai geriausios sąlygos kelti meistriskumą. Nemažai jaunų žaidėjų atvažiuoja į Vilniaus Ozo gimnaziją, kur su jomis dirba nacionalinės rinktinės strategas Karolis Kaladinskas. Šioje srityje progresas pastebimas.

Kokia rankinio sporto bazių padėtis?

Sunki, nes rankiniui ne visos šalės pagal matmenis tinka. Dar yra specifinė problema. Rankininkai naudoja specialų lipnų tepalą kamuoliui tvirtiau sugriebti. Ir ne visų salių šeimininkai nori įsileisti rankininkus.

Štai Vilniuje pagal rankininkų kiekį yra didžiausia sporto mokykla, keli vyrų ir moterų klubai, bet šiuolaikinės rankiniui pritaikytos šalės nėra. Buvo ir yra projektas kartu su nacionaliniu stadionu pastatyti rankiniui tinkamą salę, bet tas projektas jau senokai tapo amžiaus statyba. O į sporto mokyklos „Tauras“ salę visi norintieji fiziškai netelpa. Tad bando glaudtis kitose salėse.

Kauno rajone Garliavos sporto centras atrodo puikus, bet jame sportuoti nori ne tik rankininkai, čia vyksta daug kultūros renginių, todėl rankiniui lieka ne tiek laiko, kiek norėtume.

Prieš kelerius metus Lietuvoje pradėtas plėtoti paplūdimio rankinis. Kaip sekasi?

Nuo 2016 m. pradėjome smarkiau kultivuoti paplūdimio rankinį, nes jau tada prasidėjo kalbos, jog tai yra potencialiai olimpinė sporto šaka. Pastaraisiais metais vis garsiau kalbama, kad jau net 2024 m. Paryžiuje paplūdimio rankinis gali būti įtrauktas į olimpinę programą.

Pradėjome su merginomis. Jos parodė, kad perspektyvos neblogos. Rezultatai irgi – Europos jaunimo čempionate lietuvės buvo aštuntos, devintos. O pernai jau ir vaikinai ėmė dalyvauti paplūdimio rankinio Europos jaunių iki 18 m. čempionate.

Pernai buvo įsteigta Lietuvos paplūdimio rankinio asociacija, kuriai vadovauja entuziastingas organizatorius Klaidas Janeika.

Manau, kad pačiu laiku pradėjome investuoti į paplūdimio rankinį. Gal net aplenkėme nemažai Europos šalių, kurios tik dabar pradeda.

Žinoma, ir čia yra infrastruktūros problema, neaišku, kaip rinkti žaidėjus. Dabar paplūdimio rankinį žaidžia rankininkai, baigę sezoną salėje. Gal mums reikėtų auginti tik paplūdimio rankinio žaidėjus? Gal tai ir kiek ankstoka, bet jei paplūdimio rankinis taps olimpine sporto šaka, reikės atskirti žaidėjų rengimą.

Kaip LRF sekasi rasti rėmėjų?

Per pirmosios kadencijos pirmus dvejus metus rėmėjų paieška buvo sėkminga. Paskui prasidėjo kalbos apie artėjančią krizę ir sumažėjo rėmimui skirtos lėšos. Todėl pastaruoju metu rasti rėmėjų nelengva. Be to, reikia pripažinti, kad visi nori remti tuos sportininkus, kurie pasiekia didesnių laimėjimų. Tad kol nepatenkame į pasaulio ar Europos čempionatą, sunku tikėtis didelio dėmesio. Bet neabejoju, jei patektume į vieną iš aukščiausio lygio turnyrų, padėtis pasikeistų.

BŪTI AR NEBŪTI?

VIŠ GARSIAU KALBAMA, KAD ATĖJO LAIKAS ATJAUNINTI LIETUVOS VYRŲ KREPŠINIO RINKTINĘ. PASVARSTYKIME, KAM IŠ VETERANŲ JAU ARTĖJA LAIKAS ATISISVEIKINTI IR KAS IŠ JAUNŲJŲ GALI BELSTIS Į RINKTINĖS DURIS.

VAIDAS ČEPONIS

FIBA nuotr.

Kas iš pernai pasaulio čempionate Kinijoje žaidusių krepšininkų 2021-aisiais atstovaus Lietuvai olimpiniam atrankos turnyre?

Pauliui Jankūnui – 37-eri, Jonui Mačiuliui – 36-eri, Renaldui Seibučiui – 35-eri, Mantui Kalniečiui – beveik 35-eri. Tiek šiems garsiems mūsų šalies krepšininkams būtų kitąmet per Tokijo olimpinės žaidynes.

Jei lietuviai patektų į žaidynes, o minėti žaidėjai atstovautų šalies nacionalinei komandai, ji, ko gero, būtų viena vyriausių turnyre. Bet kokių atveju, jeigu Lietuvos ekipa žaistų Japonijoje, joje tikriausiai nestigtų į ketvirtą dešimtį įkopusių krepšininkų.

Tokie, be išvardytų žaidėjų, būtų ir Mindaugas Kuzminskas, Eimantas Bendžius, Artūras Milaknis, Adas Juškevičius, jeigu nutartų vėl ginti šalies garbę, o šio snaiperio paslaugų prireiktų treneriams.

Tiesa, nėra daug šansų, kad į rinktinės dvyliktuką prasibrautų ilgą laiką dėl traumos nerungtyniaujantis R.Seibutis ar silpnokai besiginantis A.Milaknis, kuriam kitąmet jau būtų 35-eri. Vis dėlto realu, kad nacionalinės komandos aprangą vis dar vilkės gana gausus veteranų būrys.

Ar jie dar duos naudos rinktinėi? Ar vis dėlto „senukai“ jau dabar turėtų užleisti vietą jaunesniems krepšininkams? Apie tai, kad rinktinėje turėtų atsirasti šviežio kraujo, pastaruoju metu vis garsiau kalbama.

J.MAČIULIO STATISTIKA PRASTĖJA

Iš didžiųjų mohikanų į rinktinę sunkiausia būtų prasibrauti turbūt J.Mačiuliui. Nors jis kovotojas iki kaulų smegenų, regis, geriausi „Maironio“ laikai yra praeityje. Europos mastu vidutiniokui – Atėnų AEK klubui atstovaujančio lengvojo puolėjo statistika stambiausiuose turnyruose prastėja.

2015-ųjų Europos čempionate Jonas vidutiniškai pelnė net po 13,8 taško, atkovojo 6,3 kamuolio. Tačiau paskui jo indėlis menko. 2016-ųjų olimpinėse žaidynėse kaunietis rinko po 9,5 taško, 2017 m. Europos pirmenybėse – 5,7, 2019-ųjų pasaulio čempionate – 4,8, o 2021 m. „Eurobasket“ atrankos varžybose – tik 3,5 taško.

Tarp lengvojo puolėjo pozicijos žaidėjų – didžiausia konkurencija. Vadinamuoju trečiuoju numeriu žaidžia Edgaras Ulanovas, Mindaugas Kuzminskas, Rokas Giedraitis, Arnas Butkevičius, taip

pat Ignas Brazdeikis, kuris gali greitai gauti Lietuvos pilietybę.

P.JANKŪNO NAUDA

Tikrai nėra šimtaprocentinės garantijos, kad rinktinės aprangą Tokijoje vilkėtų P.Jankūnas. Jo karjera artėja prie pabaigos. Nacionalinės komandos senbuvis niekada negarsėjo šoklumu, greičiu, bet pastaruoju metu tapo dar lėtesnis. Jam itin sunku suspėti paskui atlietisnesius, staigesnius tiesioginius oponentus. Per praėjusias planetos pirmenybes Kinijoje sunkus puolėjas įmetė 4,4 taško, sugriebė 1,8 kamuolio, o dvitaškius ir tritaškius (bendrai) metė vos 22 proc. taiklumu. 2019–2020 m. sezoną Eurolygoje veteranas vidutiniškai pelnė po 3 taškus, realizavo tik 14 proc. tritaškių.

Tiesa, P.Jankūno galimybes patekti į rinktinę didina ne tik jo milžiniška patirtis, bet ir maža konkurencija tarp sunkiųjų kraštų. Nors visiškai kitokio stiliaus nei Paulius, tipišką ketvirtasis numeris iš rimčiausių pretendentų į nacionalinę komandą yra tik E.Bendžius. Domantas Sabonis, Donatas Motiejūnas yra labiau vidurio nei sunkieji puolėjai, o ką jau kalbėti apie tikrus „centrus“ Joną Valančiūną bei Artūrą Gudaitį.

P.Jankūnas puikiai orientuojasi komandinės gynybos pinklėse ir sugeba efektyviai kamšyti atsiradusias skylės. Nereikia pamiršti, kad šis ilgametis rinktinės narys yra vienas dvasinių jos lyderių, kuria palankią atmosferą rūbinėje.

M.KALNIETIS DAR NEPAKEIČIAMAS

Iš žinomiausių veteranų tvirtčiausias yra M.Kalniečio pozicijos. Taip, Manto žaidimo kreivė po truputį sminga, bet jis vis dar turi pakankamai jėgos, kad ir Tokijo žaidynėse būtų pagrindinis rinktinės atakų organizatorius.

Prieš metus pasaulio čempionate jis ne tik fiksavo 10 taškų vidurkį, bet ir atliko 5,2 rezultatyvaus perdavimo, tritaškius šaudė gana solidžiu 37 proc. taiklumu.

Tobulėja ir jaunas Rokas Jokubaitis, bet vargu ar jam atsiras vieta dvyliktuke žinant, kad yra ir kitas žaidėjas – Lukas Lekavičius. Sunkoka įsivaizduoti, kad komandos strategas Darius Maskoliūnas į Japoniją vežtųsi tris atakų organizatorius.

VIETOJ R.SEBUČIO – T.DIMŠA?

Iš 2019 m. planetos pirmenybėse dalyvavusios mūsų šalies ekipos beveik garantuotai neliks R.Seibučio. Vienas pagrindinių kandidatų užimti jo vietą – Tomas Dimša. Jis per gana trumpą laiką padarė neįtikėtiną pažangą. Ypač Tomas pasitempė atstovaudamas Panevėžio „Lietkabeliui“.

Ne veltui jį neseniai susigrąžino Kauno „Žalgiris“, o D.Maskoliūnas pakvietė jį rinktinę padėti per „Eurobasket 2021“ langus. Šis atletiškas atakuojantis gynėjas, galintis žaisti ir lengvuju puolėju, ypač sustiprėjo psichologiškai, todėl jo žaidime beveik neliko didžiulių bangavimų. Be to, Tomas pastebimai pagerino tolimų metimų taiklumą.

2018–2019 m. Lietuvos krepšinio lygos (LKL) pirmenybėse T.Dimša, būdamas Utenos „Juventus“ narys, rinko po 9 taškus, realizavo 33 proc. tritaškių, o pastarąjį sezoną, gindamas stipresnio klubo – „Lietkabelio“ garbę, įmetė 14,1 taško, iš tolimo nuotolio atakavo 43 proc. tikslumu. FIBA Čempionų lygoje gynėjo rodikliai buvo panašūs – 13,3 taško, 43,5 proc. realizuotų tolimų metimų.

Kitą vasarą T.Dimšai bus 27-eri.

E.BENDŽIAUS IR A.GUDAIČIO ŠANSAI

Realiausia dar viena sudėties permaina, palyginti su pernykščiu pasaulio čempionatu, – 30-mečio E.Bendžiaus galimas patekimas į nacionalinę komandą. Šis krepšininkas turi smagią rankelę, o šiuolaikiniame krepšinyje iš toli pataikantys sunkieji puolėjai itin vertinami. Per planetos pirmenybes pagal tritaškių taiklumą lietuviai atsidūrė tarp outsaiderių.

Vilniaus „Ryto“ žaidėjas gali būti naudingas, kai varžovai dvigubina gynybą prieš J.Valančiūną ar D.Sabonį. Galima spėti, kad E.Bendžius užimtų J.Maciulio vietą, nors šis yra lengvasis puolėjas. Ši pozicija Kinijoje buvo tiesiog perpildyta.

Tikėtina, kad į olimpinį dvyliktuką prasibrautų „centras“ Artūras Gudaitis, kuriam tada būtų 28-eri. Šis aukštaūgis pernai Kinijoje nepasirodė dėl traumos. Dėl jos padarinių A.Gudaitis 2019–2020 m. sezoną nežaidė taip efektyviai Milano klube kaip praėjusį. Jo šansus apsvilkti rinktinės marškinėlius mažina tai, kad turime du aukščiausio kalibro vidurio puolėjus – D.Sabonį ir J.Valančiūną.

Dar mažesnės D.Motiejūno galimybės vykti į Japoniją. Nebent kažkas iš rinktinės bokštų patirtų traumą ar būtų prastos sportinės formos.

Iš jaunųjų krepšininkų, kurie artimiausiu metu gali pasibelsiti į rinktinės duris per svarbiausias tarptautines varžybas, be 19-mečio R.Jokubaičio ir 21-erių I.Brazdeikio (jei šiam bus suteikta Lietuvos pilietybė), galima paminėti nebent sunkiuosius kraštus 22-ejų Arnoldą Kulboką ir Gytį Masiulį.

KARTŲ KAITA NEPRIBRENDO

Panašios nuomonės laikosi ir „Olimpinės panoramos“ kalbintas buvęs rinktinės ir dabartinis „Šiaulių“ treneris Antanas Sireika. Jo teigimu, laikas kartų kaitai dar neatėjo. Strategas spėja, kad nacionalinę komandą artimiausiu metu, pavyzdžiui, per Tokijo žaidynes, papildys tik vienas kitas naujas krepšininkas, tačiau tai turbūt nebus jauni žaidėjai.

„Reikia, kad kartų kaita rinktinėje vyktų natūraliai. Dabar nematau pakankamai pajėgių jaunų žaidėjų, kurie galėtų efektyviai rungtyniauti didžiausiose tarptautinėse vyrų varžybose. Kol kas daugelis mūsų veteranų naudingesni nei jaunimas. Labai patyrę krepšininkai yra privalumas. Pamenu, kaip Argentinos rinktinė ilgą laiką žaidė puikiai, kai jai atstovavo vyresni nei trisdešimties krepšininkai – Luisas Scola, Pablo Prigioni, Adreas Nocioni, Fabricio Oberto, Carlosas Delfino“, – dėsto A.Sireika.

Kita vertus, pasak trenerio, kai kurie jauni Lietuvos krepšininkai dabar jau būtų pajėgūs padėti vyrų nacionalinei komandai, tačiau juos reikėjo anksčiau kviesti į rinktinę, leisti jiems žaisti ma-

žiau svarbiose rungtynėse, kad grūdintųsi, įgautų daugiau pasitikėjimo. Be to, dalies tokių žaidėjų progresas stabtelėjo ar visiškai sustojo, nes jie pateko į tokius klubus, kuriuose beveik negaudavo pasireikšti.

Vienas tokių – vidurio puolėjas Laurynas Birutis. Jis dalyvavo dviejose „Eurobasket 2021“ turnyro atrankos mačiuose, tačiau iš esmės beveik neturi galimybių patekti į geriausiųjų dvyliktuką, kuris žais Europos čempionate ar olimpinėse žaidynėse, jei ten pateks lietuviai.

A.Sireika mano, kad L.Birutis būtų kur kas tvirčiau žengęs į priekį, jei 2018–2019 m. sezoną būtų likęs Šiaulių komandoje. 2017–2018 m. LKL čempionatas šiam aukštaūgiui buvo fantastiškas. Tada jį susigrąžino „Žalgiris“ ir vidurio puolėjas ilgam sėdo ant atsarginių žaidėjų suolo. Paskui jį dar ėmė kankinti traumos.

Šiaulių klubo vairininkas svarsto, kad R.Jokubaitis galbūt būtų dar labiau patobulėjęs, jei 2017–2019 m. LKL čempionatuose būtų paskolintas kitam klubui ir aikštėje būtų praleidęs daugiau laiko. Tada jis žaidė vidutiniškai po 12 min.

Iš akiračio dingo įžaidėjas Donatas Sabeckis. Jo ir L.Biručio tandemas 2017–2018 m. šalies pirmenybėse gąsdino ir pajėgiausias komandas. Atakų organizatorius „Žalgiryje“ irgi nepritapo, po to laimės ieškojo Vokietijoje, Kroatijoje, kol nutūpė Prienų ekipoje.

„Tikrai jokia būdu nenoriu savęs girti, bet taip nutiko, kad Biru-

”

REIKIA, KAD KARTŲ KAITA RINKTINĖJE VYKTŲ NATŪRALIAI. DABAR NEMATAU PAKANKAMAI PAJĖGIŲ JAUNŲ ŽAIDĖJŲ, KURIE GALĖTŲ EFEKTYVIAI RUNGTYNIAUTI DIDŽIAUSIOSE TARPTAUTINĖSE VYRŲ VARŽYBOSE.

ANTANAS SIREIKA

tis ir Sabeckis žaidė Šiauliuose. Jie buvo pagavę gerą bangą. Jei šie abu krepšininkai kartu dar būtų pažaidę bent vieną sezoną ir būtų gavę daug žaidimo laiko, tikriausiai būtų padarę didžiulį žingsnį į priekį“, – svarsto treneris.

SVARBU RYŠKINTI PRANAŠUMUS

A.Sireikos nuomone, Lietuvos rinktinėi pasaulio čempionate Kinijoje būtų padėjęs Rokas Giedraitis, bet jis retai pakildavo nuo atsarginių žaidėjų suolo.

„Nenoriu kritikuoti tuomečių trenerių, jiems geriau matyti, bet turbūt jie nepasitikėjo Roku dėl silpnesnės gynybos. Tačiau Giedraitis yra puikus snaiperis, greitas, veržlus krepšininkas. Ne veltui dabar juo domisi elitiniai Eurolygos klubai. Manau, reikia pirmiausia atsižvelgti į geriausias žaidėjo savybes ir jas tobulinti, o ne akcentuoti neigiamus bruožus. Retas atvejais, kad krepšininkas ir fantastiškai puilty, ir gintųsi. Tarkim, Dirkas Nowitzkis ar Šarūnas Jasikevičius niekada negarsėjo kaip labai gerai besiginantys žaidėjai“, – atkreipia dėmesį A.Sireika.

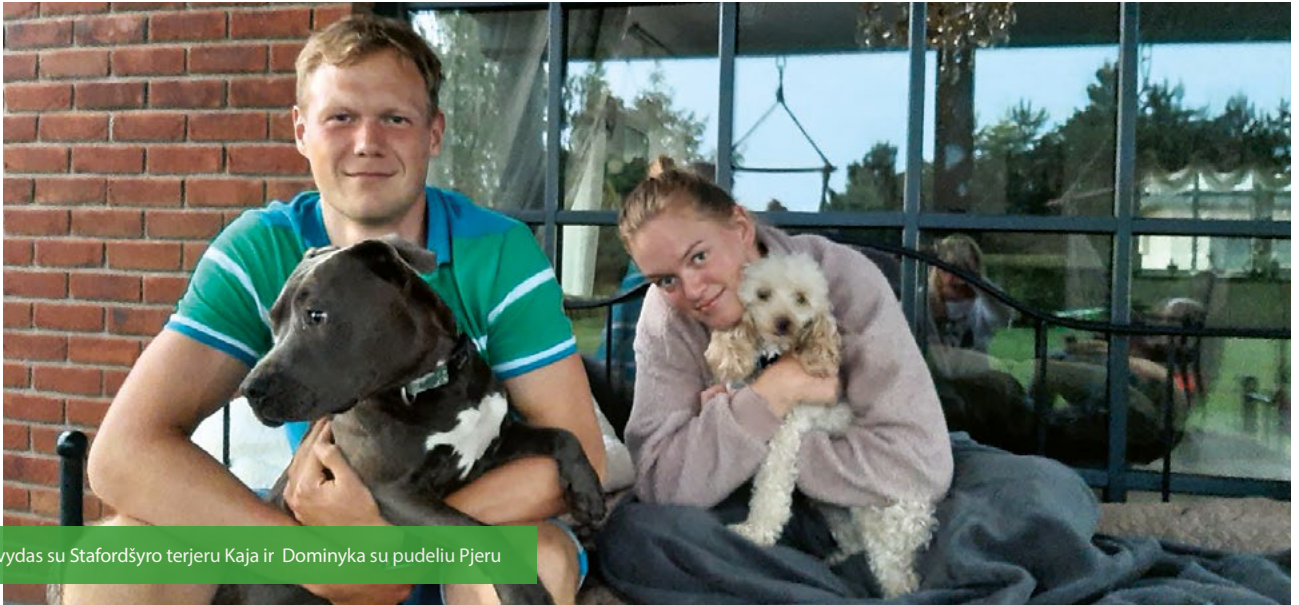
Treneris įsitikinęs: jei dalis jaunų perspektyvių Lietuvos krepšininkų klubuose nebūtų laikomi ant atsarginių suolo, jei kai kurie jų būtų anksčiau pakviesti į vyrų rinktinę, dabar turėtume stipresnę nacionalinę komandą.

„Anksčiau turėjome Arvydo Sabonio, Šarūno Marčiulionio, Rimo Kurtinaičio, Artūro Karnišovo, paskui – Ramūno Šiškausko, Šarūno Jasikevičiaus, Sauliaus Štombergo, Arvydo Macijausko, Dariaus Songailos, Lino Kleizos kartą. O šiuo metu galime pasigirti tik dviem ryškiais žvaigždėmis – Domantu Saboniu ir Jonu Valančiūnu“, – atsidūsta A.Sireika.

GERAS IRKLAVIMAS – GREITAS IRKLAVIMAS

PASAULIO IR EUROPOS ČEMPIONAS IRKLUOTOJAS DOVYDAS NEMERAVIČIUS – APIE SUGRĮŽIMĄ, MOTOCIKLUS, SUŽADĖTINĘ, DIDŽIULĮ NORĄ PATEKTI Į TOKIJĄ.

MARYTĖ MARCINKEVIČIŪTĖ

Asmeninio archyvo nuotr.

Dovydas su Stafordšyro terjeru Kaja ir Dominyka su pudeliu Pjeru

Praėjusiais metais kelialapį į Tokijo olimpinės žaidynes Lietuvai pelnęs Dovydas Nemeravičius, irklavęs porinę dvivietę su Sauliumi Ritteriu, savo triumfo metais vadina 2017-uosius. Tada kartu su Rolandu Maščinsku, Aurimu Adomavičiumi ir Martynu Džiaugiu porinių keturviečių varžybose tapo pasaulio ir Europos čempionais, buvo pirmi Pasaulio taurės pirmuose dviejose etapuose.

Tais pačiais metais per pasaulio jaunimo čempionatą iki 23 m. Plovdive (Bulgarija), irkludamas porinę dvivietę su Armandu Kelmeliu, pasipuošė bronzos medaliais ir per patį pirmąjį atrankos plaukimą pagerino septynerius metus išsilaikiusį geriausią visų laikų jaunimo čempionatų rezultatą (6 min. 7,57 sek.), kuris gyvuoja iki šiol.

„Abiem atrodė, kad techniškai labai prastai irkluojame. Valtyje netgi kilo mažas konfliktas, bet kai paaiškėjo, kad rekordiniu greičiu įveikėme distanciją, visi pykčiai išgaravo“, – prisiminė D.Nemeravičius.

2017 m. Sarasotoje (JAV) tapę pasaulio suaugusiųjų čempionais porinių keturviečių varžybose, Kauno rajono irkluotojai D.Nemeravičius (iš Mazūriškių kaimo Batniavos seniūnijos) ir Aurimas Adomavičius (iš Šilelio kaimo) buvo gražiai pagerbti rajono savivaldybėje, jiems už pergales Kauno rajono meras Valerijus Makūnas įteikė pirmojo lygio savivaldybės ženklus.

Tačiau nuo to laiko auksinės keturvietės vyrai daugiau kartu neirklovo, o rezultatai ritosi žemyn: 2018–2019 m. komanda ne užėmė aukštų vietų per pagrindines metų varžybas, neiškovojo kelialapio į Tokijo žaidynes.

Tai buvo patys juodžiausi pajėgių sportininkų metai. Po nesėkmingo keturvietės pasirodymo praėjusių metų pasaulio čempio-

nate Austrijoje, kur teuzimta 15 vieta, įgulai ėmė vadovauti naujasis treneris – didelę patirtį sukaupęs Atėnų olimpinis žaidynių dalyvis Kęstutis Keblys.

Pagrindinis jo tikslas – kelialapis į Tokijo olimpinės žaidynes. Naujasis treneris į komandą vėl pakvietė 2017 m. pasaulio ir Europos čempionus R.Maščinską, A.Adomavičių, D.Nemeravičių ir M.Džiaugį, o penktasis narys greičiausiai bus Dominykas Jančionis.

Komandoje tvirtai jaučiasi 23-ėjų D.Nemeravičius, kuris 2017-aisiais buvo jauniausias įgulos narys. Tačiau po čempioniškai susiklosčiusio pasaulio pirmenybių finišo jam net prireikė medikų pagalbos, nes trasoje atidavė visas jėgas.

Dabar jis vėl irkluoja porinę keturvietę ir su treneriuočių draugais, su kuriais tapo pasaulio ir Europos čempionu, kitų metų gegužę dalyvaus olimpinėje atrankoje į Tokijo žaidynes.

„Svarbiausia, kad komanda galima pasitikėti: jaučiam ir palaikom vienas kitą. Geras jausmas, kai komanda dirba dėl vieno tikslo“, – sako D.Nemeravičius.

Tai su sugrįžimu, Dovydai. Vėl irkluosi porinę keturvietę. Kokia tavo ir komandos draugų nuotaika, kaip jaučiatės, pusę metų nedalyvavę jokiose varžybose?

Nuotaika puiki, džiaugiamės vėl po truputį grįždami į vėžes, kuriose buvome prieš karantiną. Žinoma, dar prireiks laiko, bet, manau, susitvarkysime. Jausmas įdomus, nes tokiu metu būdavome įpratę pasitikrinti varžybose, kaip atlikome rudens, žiemos ir pavasario namų darbus.

Pastarusius porą metų, kai jums nesisekė irkluoti, komandoje tvyrojo nekokia atmosfera, buvote nepatenkinti rinktinės vyr.

trenerio Mykolo Masilionio sprendimais. Kaip pavyko išlipti iš psichologinės duobės?

Naudojusi psichologo pagalbą, tačiau ji labiau skirta įgūdžiams gerinti, tinkamai nusiteikti prieš lemiamus startus. Per šį olimpinį ciklą buvo padaryta nemažai šiurkščių klaidų, kurios nualino komandą psichologiškai ir fiziškai, todėl reikėjo daug ką keisti. Dabar po truputį atsigauname.

Tavo kelias į didįjį irklavimą prasidėjo 2014-aisiais, kai per pasaulio jaunių iki 19 m. čempionatą su A.Kelmeliu porinių dviviečių varžybose pelnėte sidabro medalius, o Europos čempionate buvote treti. Kas tave, 15-metį, 2012-aisiais atvedė į irklavimą?

Pirmoji mano sporto šaka buvo krepšinis, bet nebuvo nei greitas, nei taiklus, todėl krepšininko karjera baigėsi sulaukus devynerių. Po to buvo vienintelis fizinis aktyvumas mokykloje per kūno kultūros pamokas ir atstovavimas mokyklai estafetinių bei kitose varžybose.

Vėliau suvokiau, kad noriu didesnio fizinio krūvio, todėl pasitariau su tėvais ir jie mane nuvežė į tuometę Kauno irklavimo mokyklą Lampėdžiuose. Mano vienintelė ir dabartinė trenerė – Nijolė Vytė, tuo metu Savickytė.

2016-aisiais tavo karjeroje atsirado porinė keturvietė, Brandenburge su A.Adomavičiumi, M.Džiaugiu ir D.Jančioniu tapote Europos vicečempionais. Kuri valtis tau labiau prie širdies: porinė dvivietė ar keturvietė?

Daugiausia laiko per savo karjerą praleidau keturvietėje. Kuo komanda didesnė, tuo man smagiau. Keturvietė visada bus arčiau širdies.

Lietuvos rinktinės konsultantas italas Giovanni Postiglione po 2017 m. jūsų triumfo daug eksperimentavo su įgula, traumą gavo M.Džiaugys. Kaip jus tai veikė psichologiškai?

Martyno trauma tiems eksperimentams įtakos neturėjo, nes tai įvyko gerokai anksčiau. Kas italo galvoje tuo metu dėjos, iš tiesų sunku pasakyti. Mano nuomone, jis priėmė gerų sprendimų, tačiau nemažai ir blogų. Ilgainiui tai darėsi nepakeliamą. Ir aš, ir komanda, vertindami savo sveikatą bei laiką, atsisakėme toliau tęsti darbą pagal jo metodiką.

Kaip treniravaisi pandemijos metu?

Prieš karantiną su savo šeima, t. y. sužadėtine Domyka, kuri yra menininkė ir dar dirba telekomunikacijų versle, bei dviem šunimis apsistojome pas jos tėvus Kauno rajone. Ten planuojame įsigyti ir savo namus, rengsimės vestuvėms, nes esame susižadėję jau kelerius metus. Tačiau viską sujaukė karantinas.

Iš Lietuvos irklavimo federacijos gavau irklavimo treniruoklį, todėl galėjau tęsti pratybas namie. Prie manęs prisidėjo visa šeima – su Domykos broliais pasidarėme skersinį, kasdien bėgiojome krosus, darėme atsispaudimus. Buvo šaunus metas.

Tarptautinė irklavimo federacija (FISA) tave tituluoja kylančia žvaigžde. Kaip į tai reaguoji ir kada ji tau suteikė tokį titulą?

FISA tai padarė du kartus: pirmą sykį 2016 metais prieš Rio de Žaneiro olimpinės žaidynes, antrą – 2018-aisiais. Tie titulai manęs nepakeitė, nes be visų tų žmonių, kurie yra šalia manęs ar su manimi šiame kelyje – komanda, šeima, tėvai, draugai, – nebūčiau tas, kas dabar esu.

Dalyvavai Rio de Žaneiro olimpinėse žaidynėse ir porinių keturviečių varžybose su M.Džiaugiu, D.Jančioniu ir A.Adomavičiumi likote devinti. Ko pritrūko iki finalo?

Prieš pat olimpinės žaidynės buvo padaryta pasirengimo klaidų. Su Martynu apsirgome prieš išvyką į Braziliją, tačiau nemažinome krūvių. Rio taip pat padarėme keletą smulkių klaidų, nes buvome nepatyrę kartu su treneriu Mykolu Masilioniu. Manau, visa

tai susidėjo į krūvą ir likome toje vietoje, kurią buvome verti tuo metu užimti.

Kur studijuoji? Ar tolesnį gyvenimą ketini susieti su irklavimu?

Studijuojau Vytauto Didžiojo universitete. Dar tiksliai nenusprendžiau, kuo norėčiau būti baigęs irklautojo karjerą. Visas mintis esu sutelkęs dar į du olimpinis ciklus. Pradėsiu galvoti tada, kai jausiu, jog ateina karjeros saulėlydis. Dabar tiesiog noriu įgyti žinių, kurios man įdomios.

Jūsų keturvietė – vienas kumštis. Kaip leidžiate poilsio dienas? Ar stengiatės būti kartu, ar norite pailsėti vienas nuo kito?

Irklavimas mus padarė ne tik komandos draugais, bet ir gerais bičiuliais. Vienas nuo kito ilsimės tik po sezono, apie mėnesį laiko. Ir tai tik dėl to, kad kiekvienas kažkur keliaujame su savo antrosiomis pusėmis. Per gimtadienius, Kalėdas ar Naujuosius metus visada susieiname su šeimomis.

Kuo dar, be sporto, domiesi?

Motociklais. Tai dar viena mano aistra. Jais susidomėjau nuo praėjusių metų pradžios. Nelakstau lyg akis išdegęs, stengiuosi važinėti ramiai. Džiaugiuosi, kad sužadėtinė Domyka mane palaiko ir šituo klausimu. Dažnai būnu išvykęs, o kai grįžtu – sėdam ant motociklo ir tyrinėjame Lietuvą.

”

IRKLAVIMAS MUS PADARĖ NE TIK KOMANDOS DRAUGAIS, BET IR GERAIS BIČIULIAIS. VIENAS NUO KITO ILSIMĖS TIK PO SEZONO, APIE MĖNESĮ LAIKO. IR TAI TIK DĖL TO, KAD KIEKVIENAS KAŽKUR KELIAUJAME SU SAVO ANTROSIOMIS PUSĖMIS.

DOVYDAS NEMERAVIČIUS

Šiomet iš gausaus varžybų kalendoriaus beliko vienintelis Europos čempionatas, kuris spalio 9–11 d. turėtų vykti Poznanėje. Galbūt Trakuose bus surengta ir tarptautinė „Gintarinių irklų“ regata. Kokie jūsų šio sezono tikslai?

Karantino metu nepavyko išlaikyti tos formos, kurią buvome įgiję per žiemą, be to, tiek aš, tiek kiti įgulos nariai turėjome smulkių traumų. Tai apsunkina grįžimą. Per „Gintarinių irklų“ regatą irkluosime dvivietes ir keturvietę.

Varžybos parodys, kaip atrodome po šio nelengvo meto, jos bus repeticija prieš Europos čempionatą, iki kurio, ko gero, liks tik Lietuvos čempionatas. Na, o tikslai kaip visada – patys aukščiausi.

Kiek porinių keturviečių jau turi olimpinis kelialapis ir kiek jų pateks po olimpinės atrankos Liucernoje?

Kelialapis jau turi aštuonios šalys, o per papildomą atranką kitąmet paaiškės dar dvi įgulos. Nepatekusių stiprių komandų tikrai nemažai, tarp jų yra ir pasaulio bei Europos čempionų. Kova dėl kelialapių bus nelengva.

Jeigu iškovosite teisę startuoti Tokijuje, kokius tikslus sau keliate?

Gerai irkluoti, nes geras irklavimas prilygsta greitam irklavimui. Jeigu būsime greitai, tai patys suprantate...

ĮKVEPIANTIS MOKYTOJOS PAVYZDYS

KASMET DEŠIMTYS MOKSLEIVIŲ DALYVAUJA „OLIMPINĖS KARTOS“ MOKYMUOSE IR IŠBANDO SPORTO KOMUNIKACIJOS BEI SPORTO RENGINIŲ ORGANIZAVIMO SRITIS. VIENA JŲ – ŠIAULIŲ JULIAUS JANONIO GIMNAZISTĖ AURELIJA MIKĖNAITĖ.

Praėjusiais metais mokymuose dalyvavusi vienuoliktokė aktyviai įsitraukia ir į kitas LTOK olimpinio švietimo programos veiklas.

A.Mikėnaitė pasinaudojo išskirtine proga ir žurnalui „Olimpinė panorama“ pakalbino savo fizinio ugdymo mokytoją Ireną Vidžiūnienę. 27 metus gimnazijoje dirbanti pedagogė šiemet pripažinta viena iš penkių geriausių fizinio ugdymo mokytojų Lietuvoje.

„Mokytoja Irena mane žavi pozityvumu ir veiklumu, ji nuolat skatina nebijoti išbandyti naujų dalykų. Vaikus moko ne tik sportinių pratimų, bet ir stengiasi, kad kiekvienas mokykloje save kuo geriau pažintų. Būtent todėl pagalvojau, kad būtų įdomu susipažinti su mokytoja artimiau. Mūsų pokalbis buvo įkvepiantis, todėl džiaugiuosi šiuo interviu“, – sakė moksleivė.

Šį darbą dirbate jau beveik 30 metų. Ar esate viena iš tų laimingųjų, kurie niekada nesigaili dėl pasirinktos profesijos? – A.Mikėnaitė paklausė pedagogės.

Turbūt. Mano mama buvo mokytoja, tikiu, kad tai ir lėmė pasirinkimą. Įkvėpė ir mano pačios mokytojai, su kai kuriais jų iki šiol palaikau ryšį. Kadangi nuo paauglystės užsiimu orientavimosi sportu, svajoju būti geografijos mokytoja. Vis dėlto metus padirbusi vaikų orientavimosi sporto trenere supratau, kas širdžiai artimiau, ir jau kitais metais įstojau mokyti kūno kultūros dėstytojo specialybės.

Mes, moksleiviai, žavimės jūsų pozityvumu, energija ir idėjomis. Kas padeda išlaikyti gerą nuotaiką?

Man šiame darbe patinka tai, kad kiekviena diena yra vis kitokia. Žavi mokiniai, turintys skirtingų poreikių. Vadovaujuosi principu, kad mokinsys ir aš esame lygūs, bendraujame ir bendradarbiaujame kartu atrasdami ir kurdami. Aš mokau juos ir mokausi iš jų. Stengiuosi, kad pamokos būtų įvairios, įdomios, kad jauni žmonės norėtų judėti, smalsauti ir kurti.

Fizinio ugdymo pamokos neįsivaizduojamos be fizinio kontakto ir sporto salės. Kaip darbas vyko karantino metu?

Dirbome nuotoliniu būdu. Pirmose pamokose su mokiniais aptarėme, kokie jų ir mano lūkesčiai, kokių susitarimų turime laikytis. Aptarėme ir vertinimo kriterijus. Kiekvieną savaitę siunčiau įvairias užduotis ir su kiekvienu mokiniu palaikiau ryšį.

Kaip skatinote moksleivius sportuoti namie?

Stengiausi priminti, kad tai ne tik geras laikas pabūti su šeima, bet reikia rūpintis savo kūno ir sielos sveikata. Skyriau kuo įvairesnių užduočių: pildėme aktyvumo dienoraštį, darėme kvėpavimo, fizinį ypatybių testus, stebėjome dienos aktyvumą, išbandėme naujų veiklų pagal pomėgius. Buvo ir teorinių pamokų apie olimpizmą, raginau virtualiai apsilankyti Olimpijame muziejuje, pa-

Asmeninio archyvo nuotr.

I.Vidžiūnienė ir A.Mikėnaitė

žiūrėti Sporto kino festivalio filmą.

Fizinio ugdymo pamokos orientuotos į komandinį darbą ir žaidimus. Kaip tai pasikeitė dirbant nuotoliniu būdu?

Teorines, kūrybines užduotis mokiniai atliko poromis arba didesnėmis grupelėmis. Džiugu, kad šeimos nariai irgi prisidėjo prie užduočių. Vienos klasės mergaitės sukūrė filmuką, kaip atlieka jogos pratimus.

Ar tiesa, kad fizinis aktyvumas padeda palaikyti gerą emocijų savijautą?

Tikrai taip! Mokiniai daug sėdi, o nuo greito gyvenimo tempo patiria daug streso, kurį valdyti ne visi moka. Todėl fiziškai aktyvi veikla yra būtina. Fizinis aktyvumas gerina mokymosi kokybę, padeda atsipalaiduoti ir daro mus laimesnius.

O kaip jūs pati palaikote fizinį aktyvumą?

Man patinka keliauti ir kopti į kalnus. Vaikščioti, bėgioti, šokti, plaukti, na, o žiemą labai mėgstu slidinėti, jei yra sniego. Visa mūsų šeima priklauso nuo orientavimosi sporto. Mes su vyru dirbame orientavimosi sporto treneriais, todėl sūnams nėra kito pasirinkimo (juokiasi). Sportas ir aktyvus laisvalaikis mus lydi visur.

Projekto dalyvių veiklos

Projekto dalyvių nuotr.

MOKSLEIVIAI MOKOSI LYDERYSTĖS

„SPORTAS GALI PADĖTI LAUŽYTI VISUOMENĖJE SUSIFORMAVUSIUS ŽALINGUS STEREOTIPUS“, – ĮSITIKINĖS KLAIPĖDIETIS NIKAS KLIMAS. UOSTAMIESČIO „GABIJOS“ PROGIMNAZIJOŠ AŠTUNTOKAS, PASEKĖS DRAUGŲ PAVYZDŽIU, ŠIAIS METAIS DALYVAVO PROJEKTE „SVAJONIŲ KOMANDOS“.

GABIJA PODOLSKYTĖ

Britų taryba Lietuvoje ir Lietuvos tautinis olimpinis komitetas Klaipėdos regione jau trečius metus įgyvendina projektą „Svajonių komandos“ (angl. „Dreams & Teams“).

Tai unikali galimybė moksleiviams per sportines veiklas ugdyti lyderystę, organizacinius gebėjimus, bendradarbiavimo, darbo komandoje įgūdžius. Įgyvendinant projektą ir mokytojai, ir moksleiviai sportą ir sportines veiklas pradėjo vertinti kaip būdą, padedantį ugdyti XXI a. kompetencijas bei prisidėti prie olimpiinių vertybių skleidimo.

Projekto „Svajonių komandos“ veiklose dalyvauti skatinami ir tautinių mažumų ugdymo įstaigose besimokantys moksleiviai bei jų pedagogai. Kiekvieną komandą sudaro lietuviakalbių ir rusakalbių mokyklų atstovai, kurie yra skatinami kartu dirbti, bendradarbiauti, mokytis vieni iš kitų ir kartu ugdyti olimpinės vertybes.

Projekto metu sportą ir fizinį aktyvumą naudojant kaip priemonę, svarbu kalbėti apie aktualias šių dienų temas ir socialinius iššūkius, taip pat skleisti žinių apie olimpinės vertybes.

„Dalyvauti projekte mane paskatino draugai, kurie buvo dalyvavę anksčiau. Labai susidomėjau, kai jie pasakojo, kiek per tokį trumpą laiką išmoko ir patyrė. Nusprendęs dalyvauti tikrai nenusivyliau. Įgijau daug naujos patirties, išmokau bendrauti su skirtingais žmonėmis, apskritai pasidarė lengviau bendrauti“, – pasakojo N.Klimas.

Projekto dalyviai suskirstyti į grupes, o kiekviena grupė turi įgyvendinti projektą tam tikra pasirinkta socialine tema. Apie kokius socialinius iššūkius kalba jūsų grupė?

Mūsų tema – sportas kaip priemonė stereotipams laužyti. Tikime,

kad sportas ir kitos veiklos gali sugriauti visuomenėje susiformavusias žalingas nuostatas, todėl pasirinkome temą apie stereotipus, gaubiančius negalią turinčius žmones. Norime parodyti, kad jie gali sportuoti taip pat kaip ir sveikieji.

Sportas yra ta jungtis, kuri, nepaisant tautinių, kultūrinių, religinių skirtumų, gali suvienyti žmones bendram tikslui. Manau, projektas „Svajonių komandos“ prisideda ir prie mūsų, moksleivių, požiūrio formavimo.

Projekto dalyviams tenka bendrauti ir bendradarbiauti su kitų mokyklų moksleiviais. Ar darbas komandoje padeda formuoti lyderystės įgūdžius?

Manau, kad jaunam žmogui svarbu nebijoti imtis iniciatyvos. Šis projektas moko drąsiai išsakyti savo nuomonę, bet kartu ir išklausti kitus. Be to, supratome, kad lyderis yra ne tas, kuris viską padaro pats, bet tas, kuris moka dalytis darbais, padeda kitam rasti save ir pasireikšti.

Net jei žmogus atrodo pasyvus, reikia jį padrąsinti, suteikti daugiau laisvės, leisti pačiam mąstyti. Komandoje stengiamės kuo daugiau bendrauti. Galiausiai supratome, kas kurią sritį geriau išmano, todėl puikiai vienas kitą papildydavome.

Projektas turėjo baigtis pavasarį, bet dėl karantino dalis veiklų persikėlė į rudenį. Ar tai apsunkino grupės darbą?

Karantinas darbų neapsunkino. Sakyčiau, sunkiausia buvo išsirinkti temą ir sugalvoti, ką mes galime sukurti. Per karantiną aktyviai dirbome nuotoliniu būdu. Mano komandos draugai – puikūs. Gerai sutariame, esame pasiskirstę darbus, todėl visi žinojome, ką daryti. Manau, tikrai gerai padirbėjome, todėl labai laikiu, kada galėsime parodyti, ką nuveikėme.

ATIDĖTA KELIONĖ Į ATEITĮ

PASAKYTI, KAD OLIMPINĖS ŽAIDYNĖS – LAUKIAMIAUSIAS SPORTO RENGINYS, YRA VISIŠKA KLIŠĖ, BET TEISINGA. PRIEŽASČIŲ, DĖL KO VERTA JŲ LAUKTI, GALIMA IŠVARDYTI VISĄ TUNTĄ. IR NEBŪTINAI JOS SUSIJUSIOS SU SPORTU. „ATRASK RYTOJŲ!“ – SKELBĖ IR VIS DAR TEBESKELBIA TOKIJO OLIMPINIŲ ŽAIDYNIŲ ŠŪKIS, IDEALIAI ATSPINDINTIS JAPONŲ SIEKĮ SURENGTI ŽMONIJAI NE TIK AUKŠČIAUSIO LYGIO SPORTO VARŽYBAS, BET IR KELIONĘ Į NETOLIMĄ ATEITĮ.

JULIUS BLIŪDŽIUS

Tokie robotai talkins žiūrovams

„3D Athlete Tracking“ sistema

Autobusiukas

Tvarių ir inovatyvių sprendimų taikymas Tokijo žaidynės ištis turėjo paversti kažkuo didingu. Į miestą, kuris pastaraisiais metais pirmavo pasaulyje pagal naujų patentų kiekį ir investavo 5,6 trilijono jėnų (46 mlrd. eurų), kad technologiškai atnaujintų regiono infrastruktūrą, negali vykti tik dėl noro pamatyti Valerie Adams karjeros pabaigą ar uolų laiptotojų olimpinį debiutą. Laukėme Tokijo žaidynių kaip gyvo įrodymo, kiek sportas gali inspiruoti pasaulio vystymąsi.

Žaidynių himnu organizatoriai paskelbė adaptuotą dainą, kuri buvo parašyta 1964 m. olimpiadai, taip pat vykusiai Tokijuje. Taip norėta simboliškai sujungti skirtingas kartas. Bet šalia to „Intel“ dirbtinio intelekto sistemos iš daugiau nei 1000 skirtingų garsų, atitinkančių tokius raktažodžius, kaip „sportas“, „japonų kultūra“, „kasdienybė“, „gamta“, sukūrė oficialų žaidynių ritmą.

Robotų armija atvykėliams turėjo padėti susiorientuoti mieste, transporto mazguose, o gyvenimas kaimelyje turėjo sudaryti netolimos ateities vaizdą, kai robotai asistuos žmonėms buityje. „Panasonic“ sukūrė specialų kreditinės kortelės dydžio įrenginį, skaitantį japoniškus gatvių užrašus ir verčiantį juos į dešimt kitų kalbų. Atrodo, kad japonai technologijoms leido prisiliesti prie absoliučiai visko, ir tai kelionę į didžiausią sporto renginį turėjo padaryti tik dar įdomesnę.

METEORŲ LIETUS UŽSTRIGO KOSMOSE

Be abejo, atidarymo ceremonija yra tas reginys, kur šalys šeiminkės stengiasi nustebinti labiausiai. 1218 – toks rekordinis dro-

nų spiečius sukūrė įspūdingą šviesų šou per atidarymo ceremoniją Pjongčange 2018-aisiais. Tokijas pažadėjo pademonstruoti pirmąjį žmogaus sukurtą meteorų lietų.

Japonų startuolis „Astro Live Experiences“ (ALE), kurio specializacija – pramogos kosmose, 2019-ųjų gruodį į kosmosą paleido mikropalydovą, turėjusį į atmosferą išmesti šimtus granulių su chemikalais, kurios sudegusios sukeltų meteorų šviesos šou. Kosmosas visomis šio žodžio prasmėmis?

Tiesa, net jei žaidynės nebūtų nukeltos, šio reginio, turėjusio atsieiti 8,4 mln. eurų, žaidynių svečiai taip ir nebūtų išvydę: balandį ALE išplatino pranešimą, kad dėl nenumatytų techninių kliūčių šou kol kas neįmanomas. Artimiausia data, kada tai galėtų įvykti, – tik 2023 m.

VIETOJ SAVANORIŲ – ROBOTAI?

Kai prie „Japonija“ pridedame „technologijos“, trečias žodis, kuris akimirksniu šauna į galvą, yra „robotai“. Kaip Japonijoje be jų? Netgi žaidynių svečiams nuotaką kelsiantys talismanai Miraitowa ir Someity turėjo būti robotai, o ne jaunuoliai, persirengę nepatogiais kostiumais.

Robotai Tokijo olimpinėse žaidynėse turėjo būti itin svarbūs. Ne tik tam, kad pamojuotų pasitikdami, – jie turėjo tapti rimtais pagalbininkais ar perimti kai kurias savanorių funkcijas. Tarkime, pristatyti maistą ir gėrimus tribūnose užsisakantiems žiūrovams, surinkti įrankius varžybos sektoriuose, pavyzdžiui, ieties metimo.

Žaidynių talismanas

Savanoriams skirti robotai-kostiumai turėjo padėti pakrauti, pernešti ir iškrauti sunkesnius nešulius – maisto dėžes, atliekų maišus ar svečių lagaminus.

Netgi stebėti varžybas turėjo padėti robotai. Jie su viršuje įrengtomis 360° kameromis atokiau esantiems ar apskritai į areną nepatekusiems sirgaliams leistų varžybas virtualiai stebėti iš roboto pozicijos. Iš savo vietos naviguodami per išmaniąsias priemones žiūrovai pasirinktą, kurią stadiono vietą nori stebėti atidžiau. Jokių monoklių stadionuose!

KITOKS VAIZDAS TV EKRANE

2020-ieji į istoriją turėjo įeiti kaip galingo sporto transliacijų kokybinio šuolio metai. Galbūt Tokijas nebūtų pagerinęs TV auditorijos rekordo, kuris priklauso 4,4 mlrd. žiūrovų prikausčiusiems Pekino žaidynėms, bet transliacijų kokybę neabejotinai būtų pakėlus į visiškai naują lygį.

Netrukus po to, kai 1964 m. Tokijas pirmą kartą surengė olimpinės žaidynės, spalvoti televizoriai šalyje tapo kone kiekvienų namų atributu. 2020 m. Japonija ketino inspiruoti dar vieną revoliuciją, sporto sirgaliams pasiūlydama 8K raiškos bei virtualios realybės (VR) vaizdo transliacijas.

Tokijo žaidynės turėjo būti pirmosios, kuriose tiesioginėms transliacijoms būtų naudojama debesijos pagrindu sukurta platforma, suteikianti galimybę sparčiau apdoroti ir perduoti duomenų srautą.

Pirmoji istorijoje virtualios realybės tiesioginė transliacija įvyko 2018 m. Pjongčange per „Intel True VR“. Tąkart Korėjoje kalbėjome apie pirmąjį VR transliacijų bandymą, o Japonijoje jau būtume šnekėję apie absoliučiai išskirtinę VR transliacijų kokybę – 8K raišką, vaizdą 360° kampu ir patobulinimus, panaikinančius galvos svaigimą, kurį kartais patiria VR vartotojai. Tiesioginės VR transliacijos turėjo būti iš atidarymo bei uždarymo ceremonijų, bokso, gimnastikos bei paplūdimio tinklinio varžybų.

Ypatingą smalsumą kėlė ir žaidynėms parengta „3D Athlete Tracking“ (3DAT) technologija. Apdorodama duomenis iš skirtingų kamerų 3DAT sistema, paremta dirbtiniu intelektu, išanalizuoja sportininko judesių biomechaniką ir duomenis paverčia vizualizacija, žiūrovams pateikiama kartojimų metu, pavyzdžiui, per sprinto varžybas. Ši naujovė, akimirksniu pateikianti informaciją apie judesių dinamiką, svarbi ir treneriams.

Dauguma technologinių sumanymų nebūtų realizuoti, jei ne vienas „jei“. Jei ne 5G ryšys. Penktos kartos mobilūs ryšys, keliolika kartų spartesnis nei 4G, leidžia HD ir 4K raiškos įrašus perduoti ir virtualios realybės duomenis peržiūrėti beveik be delsos. Tai būtų leidę žaidynėse įdiegti naujovių, kurios iki šiol nebuvo įmanomos. Mažesniu mastu 5G buvo naudojamas Pjongčange, tačiau olimpinis Tokijas šiemet turėjo laimėti lenktynes 5G trasoje.

SAUGUMUI IR PATOGUMUI

Olimpinis Tokijas turėjo būti sėte nusėtas stebėjimo kamerų. Dėl saugumo ir patogumo. Pavyzdžiui, tam, kad funkcionuotų „NEC Corp.“ sukurta „NeoFace“ veido atpažinimo technologija, žaidynių metu galėjusi identifikuoti daugiau nei 300 tūkst. žmonių. Ne kiekvieną atvykėlį, bet sportininkai, delegacijų nariai, žiniasklaidos atstovai, savanoriai ir kiti darbuotojai į įvairias zonas dėl šios sistemos būtų patekę greičiau ir paprasčiau. Ši technologija jau naudojama oro linijų pramonėje, bet žaidynėse būtų pasitelkta pirmą sykį. Sistema, gebanti atpažinti vos per 0,3 sek., leidžia išvengti tapatybės sukčiavimo atvejų ir gaišti laiką kaskart tikrinant ID duomenis.

„Panasonic“ sukūrė minios stebėjimo ir elgsenos prognozavimo sistemą, kuri, analizuodama vaizdus iš kamerų, sumontuotų ant policijos automobilių, virš galvų zujančiuose dronuose ir kitose vietose, geba atpažinti įtartiną ar besikeičiantį minios elgesį, taip pagelbėdama suvaldyti žmonių srautus.

Pridėkime ALSOK emocinės vizualizacijos robotus, atpažįstančius žmonių pyktį, agresiją, ir taps aišku, kad saugumas – privatumo sąskaita ir pasitelkus visas įmanomas technologijas – olimpiniam Tokijuje turėjo būti dar neregėto lygio.

Pastaraisiais dviem žodžiais, tiesą sakant, galima apibūdinti viską, ką japonai ruošė olimpinei šventei. Susisiekimą taip pat. Kai olimpinės žaidynės Tokijuje vyko 1964 m., japonai pristatė tuomet greičiausias pasaulyje traukinius (angl. „bullet train“, jap. „shinkansen“), galėjusius pasiekti 200 km/h greitį. Dabar Japonija žaidynių svečius pasirengusi pavėžinti magnetinės levitacijos traukiniais („maglev“), judančiais noliečiant žemės ir skriejančiais iki 600 km/h greičiu.

APLINKOS TAUSOJIMAS

Po 2011 m. nelaimės Fukušimos atominėje elektrinėje Japonija itin aktyviai ėmė ieškoti alternatyvių ir pirmiausia švarių bei atsinaujinančių energijos šaltinių. Ypatingą dėmesį skyrė vandenilio dujoms, kurios, sumaišytos su deguonimi, gali gaminti energiją be kenksmingų šalutinių produktų. Planuota jomis patenkinti visus olimpinio kaimelio energijos poreikius.

Siekdami sukelti kuo mažesnę poveikį aplinkai, žaidynių organizatoriai oficialiu Tokijo žaidynių automobiliu pasirinko vos 2014 m. pasirodžiusį „Toyota Mirai“ modelį. Ši vandeniliu varoma transporto priemonė (FCEV) pasižymi nuline emisija. Degalų papildymas trunka vos kelias minutes. Vandenilio stotelių tinklas Tokijuje gerai išplėtotas, tad 3 tūkst. automobilių, kurie reikalingi žaidynių organizatorių reikmėms, buvo pasirengę judėti neteršdami aplinkos.

Maža to, žaidynių metu turėjo būti dislokuotas didžiausias autonominių transporto priemonių parkas – maždaug šimtas savarankiškai važiuojančių „Toyota“ ir „Nissan“ taksi automobilių („Robo-Cab“), kad žaidynių svečiai galėtų judėti tarp Hanedos oro uosto ir olimpinio kaimelio bei kitais strateginiais maršrutais.

Olimpiniam kaimelyje turėjo kursuoti keliolika nedidelių autonominių elektra varomų autobusiukų, pasiekiančių 19 km/h greitį ir turinčių automatizuotas rampas, kad būtų patogūs ir neįgaliesiems. Į juos gali tilpti 20 stovinčių žmonių arba keturi su neįgaliajū žėvimėliais.

Tokijas išties buvo pasirengęs pakviesti į turą po rytojų ir sporto renginyje galbūt duoti startą penktajai pramonės revoliucijai. Bet „Covid-19“ turėjo kitų planų.

GYVENIMO BYLA NUGULĖ Į KNYGĄ

„KAZIMIĖRAS MOTIEKA – ADVOKATAS IR LIETUVOS BYLOJE“. TAIP PAVADINTA JŪRATĖS MIČIULIENĖS KNYGA, KURIOJE IŠSAMIAI IR ĮDOMIAI, REMIANTIS ŠEIMOS NARIŲ, BENDRADARBIŲ, BENDRAŽYGIŲ PRISIMINIMAIS IR PATIES KNYGOS HEROJAUS PASAKOJIMŲ, APRĄŠOMA IŠKILIAUS NEPRIKLAUSOMOS LIETUVOS KŪRĖJO, NEPRIKLAUSOMYBĖS AKTO SIGNATARO KAZIMIERO MOTIEKOS GYVENIMO BYLA.

LTOK archyvo nuotr.

K.Motieka

Santūrus, tylus, inteligentiškas ir padaręs labai daug, jis niekada neakcentavo savo nuopelnų, nerašė ir neskelbė dienoraščių, prisiminimų, neleido knygų, nemėgo viešinti savo asmeninio gyvenimo. Ir devyniasdešimties metų jubiliejaus minėjimas buvo surengtas žmonos Marijos Motiekienės iniciatyva.

Vilniuje, Odminių skvere, advokatų profesinės bendrijos „Motieka ir Audzevičius“ iniciatyva signataro garbei buvo pasodintas ąžuoliukas. Simboliška, nes netoli šios vietos Odminių gatvėje, buvusioje advokatų kontoroje, daug metų dirbo K.Motieka. ąžuoliuko sodinimo iškilnėse dalyvavo prezidentas Valdas Adamkus, Atkuriamojo Seimo pirmininkas Vytautas Landsbergis, Nepriklausomybės Akto signatarai, bendradarbiai.

Na, o knygos pristatymas vyko Signatarų namuose. Susirinkusiems padėkos žodį tarė K.Motieka, kaip visada pasitempęs, žvalus ir energingas.

Knygoje „Kazimieras Motieka – advokatas ir Lietuvos byloje“ (išleido „Vaga“, Vilnius, 2020 m.) daug dėmesio skirta ir jo veiklai atkuriant Lietuvos tautinį olimpinį komitetą.

Knygoje, kurioje apie K.Motieką pasisako bendražygiai ir bičiuliai – V.Landsbergis, M.Motiekienė, Audrius Butkevičius, Česlavas Okinčicas, Romualdas Kozyrovičius, Bronislovas Genzelis bei kiti,

yra ir LTOK atkūrimo darbo grupės vadovo ir pirmojo atkurto Lietuvos tautinio olimpinio komiteto prezidento Artūro Poviliūno prisiminimai. Žiupsnelį jų pateikiame „Olimpinės panoramos“ skaitytojams.

Artūras Poviliūnas:

„Mes, sporto visuomenė, gėrėjomės K.Motieka“

Jei man kas pasiūlytų sudaryti iškiliausių Lietuvos žmonių dešimtuką, tai Kazimieras Motieka būtų vienas jų. Su K.Motieka susipažinau Sąjūdžio pradžioje, 1988 metais. Tuo metu dirbau Respublikiniame kūno kultūros ir sporto komitete, buvau pirmininko pavaduotojas. Mano aplinkoje buvo daug patriotiškai nusiteikusių žmonių, sudarėme darbo grupę Lietuvos tautiniam olimpiniam komitetui atkurti. Buvau jaunas, drąsos netrūko. Į tą darbo grupę nusprendėme pakviesti ne tik žymiausių sportininkų, žurnalistų, bet ir meno žmonių, teisininkų, kurie galėtų mums padėti. K.Motieka buvo vienas iš Sąjūdžio lyderių, teisininkas, o mums teisininkų labai trūko. Tad mes jį ir pakvietėme. Į mūsų posėdžius jis atėdavo po kitų darbų, pavargęs, bet vis tiek mums padėdavo. Visus teisinius klausimus jis rengė, konsultavo, kaip organizuoti atkuriamojo Tautinio olimpinio komiteto suvažiavimą.

Sporto federacijų, organizacijų ir visuomenės atstovų suvažiavimą 1988 metų gruodžio 11 dieną šaukėme po Latvijos lapkričio

mėnesį atkurto laikinojo nacionalinio olimpinio komiteto. Kūno kultūros ir sporto komiteto pirmininkas Zigmantas Motiekaitis dar prieš mūsų suvažiavimą pasiuntė mane į Maskvą. Latvijos laikinojo tautinio olimpinio komiteto atstovų Maskva nekviėtė, pasmerkė ir išvadino separatistais, skaldytojais. Po tokio pasmerkimo visa salė plojo. Tada teko kalbėti man. Iš tribūnos pakviečiau tuometinį SSRS sporto komiteto pirmininką Maratą Gramovą atvykti į mūsų suvažiavimą gruodžio 11 dieną. SSKP CK propagandos skyriaus vedėjas A.Gončiarovas užsipuolė sakydamas, kad ir man ne vieta normalių inteligentiškų žmonių kompanijoje. „Padėk partinį bilietą ir eik iš čia“, – sakė jis. Sėdėjau ramiai. Visi nubalsavo prieš mūsų ketinimus, tačiau suprato, kad judėjimas Baltijos šalyse vyksta. Po vizito į Maskvą supratau, kad gali būti įvairių netikėtumų. Nepaisant to, dirbome toliau.

Pagrindinis krūvis darbo grupėje teko K.Motiekai. Jis mus drąsino sakydamas, kad nereikia nieko bijoti ir ruoštis suvažiavimui.

Dėl suvažiavimo buvo daug nuomonių, todėl nenorėdami erzinti valdžios pasitarėme ir artėjantį suvažiavimą pavadino kitaip – ne Tautinio olimpinio komiteto atkūrimo, o Lietuvos olimpinės lygos. Mūsų pirmieji olimpiečiai futbolininkai ir dviratininkai 1924 m. Paryžiuje buvo siūsti Lietuvos sporto lygos, kuri atstovavo olimpinei lygai.

Į tuometinius Profsąjungų rūmus ant Tauro kalno susirinko pilnutėlė salė. Neišdils iš atminties 1988 metų gruodžio 11 diena, kai šalies sporto federacijų, organizacijų ir visuomenės atstovų suvažiavime paskelbėme atkuriantys Lietuvos tautinį olimpinį komitetą. Prieš suvažiavimą su K.Motieka sutarėme, kad mano pranešime nebus pasakyta, kokią organizaciją atkuriamo – šnekėsiu aptakiai, kad atkuriamo organizaciją, kuri savarankiškai olimpiečius ruoš olimpiadoms. Sutarėm, kad viską aiškiai pasakys K.Motieka. Kai jis ištarė, jog atkuriamas Lietuvos tautinis olimpinis komitetas, salė atsistojo, pradėjo ploti. Mes buvome pirmoji organizacija, dar prieš Lietuvos nepriklausomybės paskelbimą pareiškusi apie savo atsiskyrimą nuo Maskvos.

Apie tai laišku informavome Tarptautinį olimpinį komitetą. Ilgai nesulaukėme atsakymo. Kai iš JAV atvyko Valdas Adamkus, jis mums patarė važiuoti tiesiai į Lozaną, į Tarptautinio olimpinio komiteto būstinę. Po kiek laiko gavau laišką, kad 1989 m. vasario 15 d. mus priims Tarptautinio olimpinio komiteto atstovai. Vykau aš, mūsų atstovė spaudai Roma Grinbergienė, dukart olimpinis čempionas Gintautas Umaras. Pakviečiau ir po vieną latvių bei estų atstovą. Lozanoje mus priėmė TOK direktorius Francois Carrard'as, o prezidentas Juanas Antonio Samaranchas nepasirodė. Mums buvo atsakyta, kad mūsų Tautinio olimpinio komiteto pripažinti jie dar negali, nes tai yra politinis sprendimas. Tada G.Umaras paklausė F.Carrard'o, ar tokiu atveju jis pripažįsta Lietuvos okupaciją. Šis atsakė: „Nespauskit manęs į kampą.“

Po 1990 m. Kovo 11-osios, kai buvo atkurta Lietuvos nepriklausomybė, kovo 15 d. Tautinis olimpinis komitetas ir Kūno kultūros ir sporto komiteto kolegija kreipėmės į sportininkus prašydami, kad jie nedalyvautų SSRS rinktinėse, SSRS čempionatuose, jeigu jie nėra atvirai. Mūsų sportininkams pusantrų metų buvo taikomos didžiulės sankcijos. Tarptautinės organizacijos juos ignoravo.

Supratome, kad mums reikia kelti klausimą tarptautiniu mastu. Ispanijoje turėjome gerą pažįstamą – nuo Seimo darbo pradžios į Lietuvą atvykdavo vienas studentas katalonas. Jo tėvas buvo turtingas žmogus, katalonų nepriklausomybės šalininkas. Tad jie abu labai palaikė ir mūsų siekį. Finansiškai remiant jo tėvui, 1990 m. vasaros pabaigoje mudu su K.Motieka buvome pakviesti į Katalonijos, Latvijos, Lietuvos ir Estijos olimpinį komitetų vadovų konferenciją. Dalyvavo didžiausių Europos televizijų, dienraščių atstovai. Žiniasklaidai katalonai gana daug sumokėjo už tai, kad Europos spaudoje pasirodytų mūsų interviu, kuriuose pasakojo me apie savo Tautinio olimpinio komiteto atkūrimą.

1990 m. rugpjūčio 30 d. Lozanoje, TOK būstinėje, įvyko Lietuvos,

Latvijos ir Estijos olimpinų delegacijų susitikimas su TOK prezidentu J.A.Samaranchu. Šiame susitikime K.Motieka, kaip Lietuvos tautinio olimpinio komiteto viceprezidentas, pasakė svarbią kalbą. Jis priminė J.A.Samaranchui Lietuvos politinę padėtį, kad M.Gorbačiovas sudarė vyriausybines komisijas deryboms su Lietuva, kad šalies padėtis yra pakankama, jog prasidėtų Lietuvos tautinio olimpinio komiteto tarptautinių teisių atkūrimo procesas. Po šio susitikimo buvo įkurta Tarptautinio olimpinio komiteto komisija Baltijos šalių olimpinį komitetą bylai spręsti. Didžiausi sėkmingo susitikimo nuopelnai priklauso K.Motiekai, kuris sugebėjo argumentuota teisininko kalba TOK vadovybei įrodyti, kad Lietuva nuo 1924 m. yra dalyvavusi dvejose olimpinėse žaidynėse ir jau seniai buvo tarptautinės olimpinės šeimos narė.

Po to su K.Motieka į Lozaną vykome 1991 metų liepos 8 dieną. Tai buvo jau po 1991 m. Sausio 13-osios įvykių. Pokalbis su J.A.Samaranchu buvo sunkus. Aš maniau, kad reikia kalbėti diplomatiškai, tačiau K.Motieka, būdamas labai tvirtas ir savo charakteriu, ir principais, ir įsitikinimais, kalbėjo tiesiai šviesiai. Man net teko jį šiek tiek raminti. K.Motieka J.A.Samaranchui įteikė išleistą knygą su nuotraukomis iš Sausio 13-osios įvykių. Šis pavartė ir pasidarė raudonai mėlynas. Vos knygos neišmetė iš rankų. Tada, manau, jis jau suvokė, kad reikės ką nors daryti.

K.Motieka man labai padėjo, kai tapęs Tautinio olimpinio komiteto prezidentu pagal Olimpinę chartiją negalėjau už tai gauti atlygio. Kazimieras pakvietė būti jo padėjėju Aukščiausiojoje Taryboje. Sutarėme, kad ir toliau dirbsiu savo darbą Lietuvos tautiniame olimpiame komitete.

Kai 1991 m. rugsėjo 18-ąją mus pakvietė į TOK vykdomojo komiteto posėdį Berlyne, ten mūsų Tautinį olimpinį komitetą pagaliau pripažino *de facto*. O *de jure* buvome pripažinti lapkričio 11 dieną, kai įvyko ne tik Vykdomojo komiteto, bet ir visų Tarptautinio olimpinio komiteto narių balsavimas.

Ruošėmės Lietuvai atstovauti Alverbilio žiemos olimpinėse žaidynėse 1992 m. vasarį. K.Motieka pasiraitojęs rankoves tvarkė visus mūsų olimpiečių klausimus. Visur šalia jo buvo ir jį palaikė jo mūza – žmona Marija.

ATIDARYMO KASPINUS KIRPS ŠIEMET

SPORTO BAZĖS – TAS LIETUVOS SPORTO SKAUDULYS, KURIS SENIAI LINKSNIUOJAMAS, NES SVARBIAUSIŲ SPORTO BAZIŲ TRŪKSTA, O ESAMŲ PADĖTIS DAŽNAI APGAILĖTINA. APIE SPORTO BAZES, JŲ RENOVACIJĄ IR NAUJUS PROJEKTUS KALBAMĖS SU LIETUVOS SPORTO CENTRO (LSC), SAVO ŽINIOJE TURINČIO ŠEŠIAS SPORTO BAZES, BET BESIRŪPINANČIO DAR DIDESNIU TURTU, DIREKTORIUMI LINU TUBELIU.

LINA DAUGĖLAITĖ

Pradėkime nuo karantino, kuris Lietuvoje gyvenimą buvo pristabdęs net tris mėnesius. Kaip jis jus paveikė?

Laikėmės rekomendacijų ir dirbome. Iš visų tokio pobūdžio sporto objektų mes turbūt vieni pirmųjų pradėjome dirbti, nes mūsų bazėmis naudojasi aukšto meistriškumo sportininkai. Vingio stadionas labai anksti pradėjo dirbti, iš pradžių jame treniravosi tik olimpiečiai, paskui sportuojančiųjų padaugėjo. Vėliau atsivėrė ir kitos bazės.

Dezinfekcijos labai apsunkina reikalus?

Jai sunaudojama šiek tiek laiko. Kol sportininkų buvo nedaug, tol ši procedūra mažiau buvo juntama. Dabar – labiau, nes sporto bazė kuriam laikui uždaroma ir purškiama, valoma.

Pakalbėkime apie lengvosios atletikos maniežą sostinės Žemaitės gatvėje. Tikėtasi, kad jis po renovacijos sportininkus priims rudenį, bet tas žadėtas ruduo jau pernai praėjo. Kokia dabartinė padėtis ir kada lengvaatlečiai sugrįš į jį treniruotis?

Pagal planą šiemet turėjo vykti antrasis lengvosios atletikos maniežo renovacijos etapas, trečiasis – dar kitais metais. Vien maniežo remontui šiemet papildomai skirta per 1,3 mln. eurų. Mes tikimės darbus, išskyrus aplinkos sutvarkymą – automobilių stovėjimo aikštelę ir veją, – pabaigti šiemet. Sportininkus turėtume įsileisti sezonui prasidėjus. Datas tiksliai nenoriu įvardyti – kalbame apie rugsėjį ar spalį. Pagal planą bus suremontuotas visas vidus ir išorė, kitiems metams liks tik aplinkos sutvarkymas, bet tai su sportavimu niekaip nesusiję.

Kas nuveikta per pirmąjį renovacijos etapą, kuris jau pasibaigęs?

Pirmasis etapas – sutvarkyti vadinamąją areną, visų pirma maniežą pakloti sportinę dangą. Bet ją pakeisti – juokas, užtat ne juokas buvo pagrindą sutvarkyti. Jau įrengti nauji sektoriai, nauji bėgimo takų viržai, šildymo ir vėdinimo sistema. Nemažai laiko ir lėšų pareikalavo balkonų pritaikymas prie bėgimo takų, juos reikėjo suapvalinti. Per pirmąjį etapą taip pat buvo pakeisti langai, paaukštintos sienos.

Sportininkų rengimo centras Druskininkuose

MEDIKAI GRĮŽTA Į LSC

Vyriausybė pritarė Švietimo, mokslo ir sporto ministerijos siūlymui Lietuvos sporto medicinos centrą prijungti prie Lietuvos sporto centro (LSC).

„Sujungus centrus ir siekiant užtikrinti visavertį sportininkų rengimą, visos sporto paslaugos bus teikiamos vienoje vietoje, kurioje kartu galėtų dirbti treneriai, fizinio rengimo treneriai, kineziterapeutai, masažuotojai, sporto medicinos gydytojai, mokslininkai“, – sakė švietimo, mokslo ir sporto ministras Algirdas Monkevičius.

Taip buvo iki Kūno kultūros ir sporto departamento įvykdytos sporto reformos, sujaukusios sėkmingai veikusią sistemą.

Lietuvos sporto medicinos centras paslaugas teikia penkiuose padalinuose Vilniuje, Klaipėdoje, Kaune, Šiauliuose ir Panevėžyje.

Planuojama burti mobilias specialistų komandas, jas sudarytų gydytojai, slaugytojai, kineziterapeutai ir kiti specialistai, kurie vyktų į atokesnes sporto bazes.

Planuojama sukurti sportininkų fizinės ir sveikatos būklės stebėsenos sistemą. Duomenys padėtų sportininkams veiksmingiau rengtis aukšto meistriškumo sporto varžyboms.

Sujungta biudžetinė įstaiga vadintųsi Lietuvos sporto centras, jis pradėtų veikti 2021 m. sausio 1 d.

Kas bus daroma per antrąjį etapą?

Bus remontuojami persirengimo kambariai, dalis jų perkelta, tvarkomas rūsys, šiluminis mazgas, renovuojamas fasadas, stogas. Taip pat numatytas medicinos, antidopingo reikmėms skirtų patalpų įrengimas.

Galima sakyti, kad iš senojo maniežo liks tik sienos. Ar ir tos bus atnaujintos?

Iš dalies galima taip sakyti. Nors dalinai ir sienos atnaujintos. Stogo konstrukcija ta pati, bet pats stogas – kitas. Mažiau bus prisiliesta prie patalpų, kur yra administracija. Ten tik bus išvedžioti ortakiai šilumai patekti.

Kiek kainuos maniežo renovacija?

Iš viso konkursinė suma visam maniežui tvarkyti – daugiau nei 3 mln. eurų, neskaičiuojant aplinkos sutvarkymo, kuri dar atsieis nuo 500 iki 700 tūkst. eurų.

Kodėl užsitęsė darbai?

Ne kartą buvo šnekėta, kad kai statomas naujas pastatas, grafiko laikytis daug paprasčiau nei tada, kai rekonstruojamas senas, kuriam per 50 metų. Buvo problemų išardžius tas pačias grindis. Ne visada tai, kas nurodyta sovietmečio brėžiniuose, atitinka tikrovę. Arba jeigu vienoje vietoje buvo paimti bandymai, tai nereiškia, kad kitoje vietoje rasi lygiai tą patį. Pavyzdžiui, po grindimis buvo ir šiluminės trasos palaidotos, nors šitas punktas visiškai neatspindėjo brėžiniuose.

Kitas dalykas – priešgaisrinės sistemos. Dalis buvo, dalies, pasirodo, jau nebe – sovietmečiu kažkas kažką pavogė, numuolino ir panašiai. Ir vėlgi – mažiau tai buvo aktualu kalbant apie 2019-ųjų rudenį, bet ypač svarbu laikantis dabartinio grafiko: šiek tiek per pandemiją buvo sutrikęs šildymo ir vėdinimo įrangos tiekimas. Taigi atsirado daug nenumatytų ar papildomų darbų, reikėjo ieškoti sprendimų.

Ar darbai per karantiną buvo nutrūkę?

Ne. Kaip minėjau, buvo vienas kitas tiekimo sutrikimas, bet iš principo statybininkai dirbo.

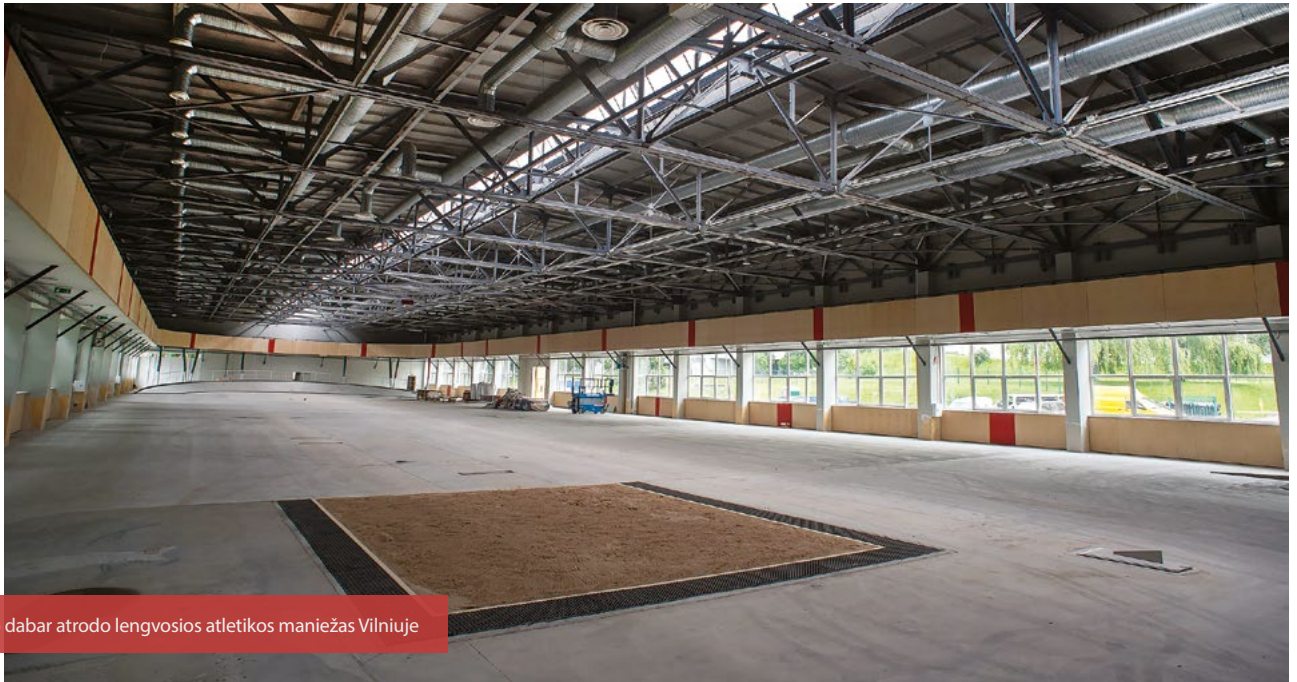
Druskininkuose kylantis sportininkų rengimo centras, kurio statybos vyksta jau daugiau nei dešimtmetį, pernai perduotas LSC žinion. Kada pagaliau centras, kuris turėtų tapti pagrindine geriausių Lietuvos sportininkų treniruočių baze, gali būti iškilmingai atidarytas?

Artimiausiu metu. O kada bus tas artimiausias metas – negaliu įvardyti, nes vieną kartą apsirikau beveik metais. Negaliu sakyti, kad ten padėtis analogiška kaip manieže, bet yra panašių požymių. Objektas statomas nuo 2008 m. Pagrindinė įranga sumontuota 2014–2015 m. Tai pastato gyvybės palaikymo įranga: vėdinimas, dalis šildymo, priešgaisrinės apsaugos sistema ir t.t. Ir nuo 2014 m. visa ta įranga nenaudojama. Pastačius automobilį penkeriems ar šešeriems metams, jį po tiek laiko užvesti būtų sudėtinga. Taip ir čia: daug kas nebeveikia, daug ką reikėjo perdaryti – nuo programinės įrangos perprogramavimo iki pačių agregatų keitimo. Todėl neįvyko jau ne pirmas kompleksinis bandymas. Ir taip viskas užsitęsė.

Antras dalykas – generalinis rangovas keitėsi nuo vadovybės iki projekto darbų vadovų. Visa projektavimo ir statybų dokumentacija užima praktiškai visą kabinetą. Visus tuos dokumentus, norint centrą priduoti, reikėjo sudėlioti, nuskenuoti, perversiti į elektroninį formatą ir dar atrinkti galus, kas, tarkime, vyko 2012-aisiais. Defektų šalinimo ir dokumentacijos tvarkymo darbai užtruko.

Bet, birželio pradžios duomenimis, 98 proc. įrangos jau veikia, iki pilnos laimės, kad įvyktų kompleksinis bandymas, trūksta vos kelių agregatų. Ir 99 su trupučiu procentų dokumentacijos surinkta, keliama į portalą *infostatyba.lt*. Taigi trūksta tik kompleksinio bandymo akto, kurio mes nepasirašome, kol visi agregatai nepaileisti. O šiaip visus defektus rangovas intensyviai tvarko.

Kai absoliučiai visi dokumentai į *infostatyba.lt* sistemą bus sukelti, jie ten turi pragulėti 30 darbo dienų, kol bus sudaryta valstybinė komisija šiam objektui vertinti. Todėl kas kur pasisuks, kas kur vėl staiga išlįs, – negaliu pasakyti. Dėl to konkrečių datų nebeminiu, bet sakau, kad artimiausiu metu. Kalbame apie šiuos metus. Jeigu viskas sklandžiai eis, optimistinis variantas (sakau su atsarga) – rugsėjo 1-oji. Jeigu anksčiau – tai valio!

Alfredo Pliadžio nuotr.

Taip dabar atrodo lengvosios atletikos maniežas Vilniuje

Priminkite, ką sportininkai turės Druskininkuose?

Bus tinkamų matmenų dvi krepšinio arba viena rankinio salė, šiek tiek mažesnė dvikovės sporto salė, keletas mažesnių salių, kuriose yra bokso ringai, aštuonių takų 25 m baseinas, treniruoklių salė, rehabilitacijos kompleksas, erdvūs persirengimo kambariai, pagal FIFA reikalavimus įrengtas futbolo stadionas, visiškai įrengtas lengvosios atletikos stadionas su atskiru metimų sektoriumi už stadiono ir pusės futbolo aikštės dydžio dirbtinės dangos futbolo treniruočių aikštė. Plius 80 vietų apgyvendinimo patalpos su keturiais retinto oro kambariais.

Kiek šis projektas nuo 2008-ųjų pabrango žinant, kad jis statomas iki šių dienų?

Pabrango palyginti nedaug. Ir rangovui tai tikrai nepridėjo didelių plusų. Pastatyta gana pigiai. Iš viso statybos kainavo 29 mln. eurų.

Grįžkime ir prie kitų sporto bazių. Kiek jų renovacijai šiemet iš viso skirta lėšų?

Jeigu kalbame apie valstybės investicijų programą (VIP) arba turto programas – per 3,5 mln. eurų. Iš jų 2 mln. – maniežui. Likusios lėšos bus skirtos Trakų sporto bazės rekonstrukcijai.

Anksčiau vykusio rekonstrukcija, jeigu kalbame apie pastatą, buvo tik epizodiniai remonto darbai, be to, vos ne prieš dešimt metų buvo pastatyta tik starto ir finišo bokštelis bei sutvirtinta krantinė. Šiemet tikimės pabaigti techninio elingo rekonstrukciją, jį perdaryti į apgyvendinimo patalpas ir taip pat pabaigti sutvirtinti likusią krantinės dalį. Ateityje dar liks senieji sporto bazės pastatai – reikėtų atlikti ir gyvenamųjų patalpų remontą.

3,5 mln. eurų, palyginti su ankstesniais metais, – tai daug ar mažai?

Šios lėšos nepastovios, nes pirmiausia reikia žiūrėti, ar yra sąlygos kažką tvarkyti. Pirmiausia turi būti parengtas investicinis projektas, paskui techninis ir tada jau ieškome pinigų jam įgyvendinti. Tad šios lėšos labai svyruoja. Bet apskritai tiek lėšų kiek šiemet dar nesame turėję.

Kokios sporto bazės rikiuojasi eilėje ir laukia remonto?

Turime bazių, kuriose vykdomė veiklą. Be to, panaikinus Kūno kultūros ir sporto departamentą turime sporto bazių, kurių veikla užsiima dažniausia viešosios įstaigos. Iš turimų sporto bazių, kuriose vykdomė veiklą, remontas nepamaišytų nė vienai, išskyrus Vingio stadioną, nes šis sutvarkytas. Ozo sporto bazę, jeigu

IŠ TURIMŲ SPORTO BAZIŲ, KURIOSE VYKDOME VEIKLĄ, REMONTAS NEPAMAIŠYTŲ NĖ VIENAI, IŠSKYRUS VINGIO STADIONĄ, NES ŠIS SUTVARKYTAS.

LSC vadovas L. Tubelis

lieka sutaupyti lėšų, pasitvarkome patys, nes ten daugiau apgyvendinimo patalpos, keletas treniruoklių salių – čia didelės problemos nėra. Na, o šaudyklą per praėjusius ir šiuos metus aptvarkėme. Aišku, šaulių norai didesni – nori atitinkamų šaudymo pavėsinių ir pan.

Projektai gimsta ne per dieną. Ką planuojate ateityje?

Jau turbūt iki šio mėnesio pabaigos turėsime kito lengvosios atletikos maniežo – galima jį vadinti nacionaliniu – investicinį projektą. Kitais metais kreipsimės dėl lėšų jam projektuoti. Jeigu pavyktų, tai būtų vienas didžiausių projektų. Prie maniežo būtų žaidimų sporto salė, medicinos centras, tad kaina, labai preliminariais skaičiavimais, galėtų siekti iki 17 mln. eurų. Per kitus metus, jeigu būtų skirta lėšų, pasistengtume parengti techninį projektą, bet dar yra kai kurių spręstinių žemės klausimų. Šis projektas išdygtų šalia mūsų, sostinės Ozo gatvėje. Optimistinis variantas: per kitus metus parengtas techninis projektas, o 2022 m. pavasarį – statybos. Maniežas atitiktų tarptautinius reikalavimus, tikimės, kad jame galėtų vykti ir uždarytųjų patalpų Europos čempionatas.

Kitas projektas, ties kuriuo dirbame jau antrus metus, – lenktynių trasos „Nemuno žiedas“ koncesija. Šiandien parengtas ir su Centrene projektų valdymo agentūra derinamas investicinis projektas bei partnerystės klausimynas. Judame link koncesijos konkurso, nors dabar bazė atiduota veiklą vykdančiai VšĮ. Kadangi patikėjimo teise tą turtą valdome mes, tai judame koncesijos link ir tikimės, kad jei ne šių metų pabaigoje, tai kitąmet konkursas įvyks. Tai privačių ir viešojo sektoriaus lėšų partnerystė.

Jeigu Irklavimo federacijai seksis gauti svarbias tarptautines varžybas, reikės remontuoti ir rekonstruoti dalį senosios Trakų sporto bazės.

Pirmasis Lietuvoje specialus draudimas nuo vėžio

Naujiena Lietuvoje — itin plačias apsaugas suteikiantis
ERGO draudimas nuo vėžio.

Draudimo suma iki 100 000 Eur gali užtikrinti daugiau
galimybių gydytis ir finansinį saugumą sveikstant.

Kviečiame pasikalbėti apie jūsų poreikius —
registruokitės susitikimui su ERGO konsultantu
tel. 1887 arba info@ergo.lt.

ergo.lt

ERGO

OFICIALUS PARTNERIS

OLIMPINĖ ŽVAIGŽDĖ – E.PETKUI

Jauniusis Sarapo nuotr.

Gegužės 29 d. LTOK sporto direktorius, Barselonos ir Atlantos olimpiūnų žaidynių dalyvis Einius Petkus už nuopelnus Lietuvos sportui ir olimpizmui apdovanotas Olimpine žvaigžde. Tą dieną buvusiai irkluotojui sukako 50 metų.

MIRĖ EOK PREZIDENTAS

Po sunkios ligos mirė 78 metų Europos olimpiūnų komitetų asociacijos (EOK) prezidentas Janezas Kocijančičius.

„Janezas Kocijančičius buvo tikras olimpinio judėjimo ambasadorius. Jis labai palaikė EOK lyčių lygybės sporte komisijos veiklą, prieš trejus metus kartu su Tarptautinio olimpinio komiteto prezidentu Thomu Bachu lankėsi Lietuvoje vykusiame forume „Motery lyderystės stiprinimas“, dalyvavo Barselonos olimpiūnų žaidynių 25-mečio minėjime. Esu jam dėkinga už paramą, palaikymą ir už tai, kiek išmokau dirbdama kartu. Lietuvos sporto bendruomenės vardu reiškiu nuoširdžią užuojautą dėl šios netekties“, – sakė Lietuvos tautinio olimpinio komiteto prezidentė, TOK narė Daina Gudžinevičiūtė.

Slovėnas J.Kocijančičius buvo ilgametis EOK narys, nuo 2005-ųjų Vykdomojo komiteto narys. 2013–2016 m. jis buvo EOK viceprezidentas, o 2017 m. išrinktas EOK prezidentu.

Didelę reikšmę turėjo ir Slovėnijos sporto pasauliui. Šaliai atgavus nepriklausomybę J.Kocijančičius tapo pirmuoju olimpinio komiteto prezidentu, šias pareigas ėjo nuo 1991 iki 2014 m.

Elvio Zaladario nuotr.

SUSITIKO PRIE VIENO STALO

„Smagu pagaliau vėl pasimatyti gyvai“, – sakė LTOK prezidentė Daina Gudžinevičiūtė, pradėdama pirmąjį po karantino LTOK vykdomojo komiteto posėdį.

Birželio 18 d., po daugiau nei trijų mėnesių pertraukos, VK nariai vėl susirinko į LTOK būstinę Vilniuje. Karantino metu posėdžiai vyko nuotoliniu būdu.

D.Gudžinevičiūtė bei Olimpino fondo direktorius Mantas Marcinkevičius pasakojo apie Olimpines dienas šventę birželio 23 d. (vyko virtualūs bėgimai). Labai aktyviai dalyvauti rengėsi užsienio lietuviai. Na, o didžioji Olimpines dienas šventė planuojama rugsėjo 12 d.

VK posėdyje, Lietuvos šiuolaikinės penkiakovės federacijos ir ekspertų

komisijos siūlymu, į Lietuvos olimpinės rinktinės kandidatų sąrašą įtraukta penkiakovininkė Leva Serapinaitė. Iki šiol olimpinės pamainos sąrašė buvusiai 25 metų sportininkei taip pat skirta olimpinė stipendija.

Iš olimpinės rinktinės kandidatų sąrašo išbraukta apie karjeros pabaigą paskelbusi lengvaatletė Živilė Vaičiukevičiūtė. Jai nutrauktas ir olimpinės stipendijos mokėjimas.

VK posėdžio metu aptartas dalyvavimas vasario 6–13 d. Vuokatyje (Suomija) vykiančiame XV Europos jaunimo žiemos olimpiniam festivalyje bei pristatytas LTOK sportininkų komisijos inicijuotas keturių seminarų ciklas, skirtas asmeninei aukščiausio lygio sportininkų kvalifikacijai kelti.

SPORTININKŲ KOMISIJOS SEMINARAI

LTOK sportininkų komisija pradėjo keturių seminarų ciklą, skirtą asmeninei aukščiausio lygio sportininkų kvalifikacijai kelti. Pirmajame renginyje kartu su sporto medicinos specialistais kalbėta apie sportininkų fizinę ir psichologinę savijautą pandemijos metu.

„Net ir įprastomis sąlygomis sportininkui dažnai nelengva susidoroti su nerimu ir kitomis psichologinėmis būsenomis, o planuojant fizinį krūvį prieš svarbias varžybas neretai prašauama pro šalį. Esant tokiai neapibrėžtai situacijai – dar sunkiau. Būtent todėl seminarų ciklą pradėdame šia tema. Norime, kad mūsų olimpiečiams būtų atsakyta į visus klausimus“, – sakė LTOK prezidentė Daina Gudžinevičiūtė.

Sporto psichologas Andrius Liachovičius kalbėjo apie tris psichologines fazes, su kuriomis susidūrė olimpiečiai: prieš nukeliant Tokijo olimpinės žaidynes,

renginį nukėlus ir po šios žinios praėjus tam tikram laikui. Sporto psichologijos specialistas pristatė būdus, galinčius padėti susidoroti su įtampa ir nerimu.

Stipriausi Lietuvos sportininkai fizinį pasirengimą ir krūvį planavo ketverių metų ciklui, tačiau žaidynes nukėlus prisidėjo dar metai. Lietuvos olimpinės rinktinės gydytojas Dalius Barkauskas patarė, kaip treniruotis mažinant organizmo pertempimo grėsmę ir palaikyti optimalią imuninės sistemos funkciją.

Seminaro metu olimpinės rinktinės kandidatams taip pat buvo pristatyta galimybė konsultuotis ne tik sportinio, bet ir asmeninio tobulėjimo klausimais. Pateikus užklausą specialiai sportininkams skirtu elektroniniu paštu sportininkai@ltk.lt į klausimus atsakys LTOK specialistai.

Antrojo seminaro tema – asmeninė rinkodara. Renginys vyks liepos 23 d.

APDOVANOJIMUOSE – PENKI OLIMPINIAI ČEMPIONAI

Birželio 18 d. LTOK pagerbti ir apdovanoti jubiliejinės sukaktis minintys sportui ir olimpizmui nusipelnę žmonės. Iškilnių ceremonijoje buvo net penki olimpiniai čempionai. Apdovanojimus jubiliatams teikė LTOK prezidentė Daina Gudžinevičiūtė, gėlių dovanavo LTOK referentė Vida Vencienė, o tarp apdovanotųjų – jau šešiasdešimtmečiai olimpiniai čempionai: pirmasis nepriklausomos Lietuvos olimpinis čempionas, disko metikas Romas Ubartas, krepšininkas Rimas Kurtinaitis ir buvęs plaukikas Robertas Žulpa. Romas su Robertu apdovanoti LTOK antrojo laipsnio ženklu „Už nuopelnus“, o Rimas – Olimpine žvaigžde.

LTOK pirmojo laipsnio ženklu „Už nuopelnus“ taip pat apdovanoti: Antanas Vaitkevičius (85 m.), LTOK garbės narys, buvęs ilgametis Vilniaus jodimo ir šiuolaikinės penkiakovės sporto mokyklos direktorius, Romantas Marijonas Maliauskas (80 m.), tarptautinės kategorijos rankinio teisėjas, buvęs ilgametis Klaipėdos reprezentacinės rankinio komandos žaidėjas, treneris, vadovas, Napoleonas Ksaveras Buinauskas (80 m.), ilgametis Alytaus sporto mokyklos dviračių sporto treneris, parengęs XXVIII olimpiados žaidynių Atėnuose prizininą Aivarą Baranauską (treko varžybos, 8 vieta) ir kitų žinomų dviratininkų, Kazimieras Gaigalis (80 m.), buvęs ilgametis Kauno stalo teniso federacijos pirmininkas, aktyvus Lietuvos stalo teniso asociacijos Vykdomojo komiteto narys.

LTOK antrojo laipsnio ženklu „Už nuopelnus“ apdovanoti: Borisas Sockis (70 m.), Lietuvos žolės riedulio federacijos valdybos narys, buvęs ilgametis Širvintų rajono „Nemuno“, o vėliau „Žalgirio“ sporto tarybų pirmininkas bei Širvintų rajono savivaldybės kūno kultūros ir sporto koordinadorius, Romutis Paškauskas (70 m.), aktyvus kūno kultūros ir sporto mėgėjas, propaguotojas ir mecenatas, Lietuvos šaškių federacijos prezidentas, Rimantas Čaikauskas (65 m.), Lietuvos žolės riedulio federacijos valdybos narys ir Vilniaus sporto mokyklos „Taurus“ žolės riedulio treneris, buvęs ilgametis Šiaulių miesto moterų žolės riedulio komandų treneris, jo vadovaujamos moterų ekipos 21 kartą tapo Lietuvos čempionėmis, iškovojo svarių laimėjimų Europos klubų uždarujų patalpų čempionatuose.

LTOK prizais „Citius. Altius. Fortius“ pagerbti: Rimas Antanas Kalnutis (70 m.), ilgametis fechtavimo treneris, Vilniaus fechtavimo klubo įkūrėjas, Virginijus Visockas (65 m.), ilgametis Vilniaus sportinių šokių federacijos prezidentas, tarptautinės kategorijos sportinių šokių teisėjas, Zenius Vencevičius (65 m.), Alytaus dziudo ir sambo imtynių treneris, kurio auklėtiniai pasaulio ir Europos dziudo čempionatuose iškovojo 12, o Europos sambo čempionatuose – 7 medalius, Aurelijus Kazys

Zuoza (60 m.), sporto mokslininkas, Lietuvos sporto universiteto docentas ir katedros vedėjas, Lietuvos tinklinio federacijos Vykdomojo komiteto narys, teisėjų kolegijos pirmininkas, Kazimiera Strolienė (60 m.), trejų žiemos olimpiadų žaidynių dalyvė, slidinėjimo ir biatlono trenerė, parengusi ne vieną olimpietį, Algis Mečkovskis (60 m.), daugkartinis Europos sambo čempionatų prizinininkas ir Lietuvos čempionas, Lietuvos nusipelnęs treneris, Jurijus Mašalo (60 m.), buvęs ilgametis Lietuvos fechtavimo rinktinės narys, daugkartinis Lietuvos čempionas, Lietuvos fechtavimo rinktinės vyr. treneris, Stanislovas Vasiliauskas (60 m.), buvęs ilgametis Lietuvos rankinio rinktinės, Šiaulių „Tauro“, Kauno „Granito“ ir „Naglio“ komandų žaidėjas, Europos taurės laimėtojas ir SSRS rankinio čempionatų prizinininkas.

Olimpinėmis žvaigždėmis apdovanoti Algimantas Prunskas (60 m.), Lietuvos gimnastikos federacijos generalinis sekretorius, bei Ona Kanaporienė (60 m.), ilgametė Lietuvos žolės riedulio rinktinės žaidėja, Europos čempionato bronzos medalio laimėtoja, klubo „Taurus“ prezidentė, tarptautinės kategorijos teisėja.

LTOK medaliu „Už nuopelnus olimpizmui“ apdovanoti: Asta Girdauskienė (60 m.), daugkartinė šuolių į vandenį Lietuvos čempionė, trenerė, teisėja, Jolanta Lelytė (60 m.), Panevėžio Juozo Balčikonio gimnazijos kūno kultūros mokytoja, Lietuvos kūno kultūros mokytojų asociacijos tarybos narė ir Panevėžio kūno kultūros mokytojų asociacijos pirmininkė, Reda Zubavičienė (55 m.), Kelmės sporto mokyklos žolės riedulio trenerė, parengusi Europos jaunimo iki 21 m. čempionato nugalėtojų ir prizinininkų, Asta Šarkauskienė (50 m.), sporto mokslininkė, Klaipėdos universiteto docentė ir Sporto, rekreacijos ir turizmo katedros vedėja, Lietuvos olimpinės akademijos tarybos narė ir akademijos atstovė Europos olimpinėje akademijoje, Rasa Duškinienė (50 m.), Kauno plaukimo mokyklos trenerė, kartu su Ramojumi Kalyčiu treniravusi tarptautinės klasės plaukimo meistrus Vytautą Janušaitį, Edviną Dautartą, Tada Duškiną ir kitus, Ilona Malakauskienė (50 m.) – Klaipėdos „Vermės“ progimnazijos kūno kultūros mokytoja ekspertė, Lietuvos kūno kultūros mokytojų asociacijos tarybos narė, Loreta Bakutienė (50 m.), plaukimo trenerė, parengusi visą būrį Lietuvos čempionų ir prizinininkų, Giedrius Martinionis (40 m.), Kauno plaukimo mokyklos treneris, pirmasis Rūtos Meilutytės treneris, jaunimo olimpiadų žaidynių Buenos Airėse čempionės Agnės Šeilekaitės treneris.

NUOTRAUKOJE: Po apdovanojimų su LTOK prezidente

TROŠKULYS SUKELIA ERZELĮ

TURIU PRIŠIPAŽINTI, KAD NORS SPORTO IR SAUSOJO ĮSTATYMO ANALOGIJA NĖRA PATI TINKAMIAUSIA, VIS DĖLTO JI LABAI ILIUSTRATYVI SPORTO SIRGALIŲ JAUSENAI NUSAKYTI. SIRGALIAI TIESIOG IŠTROŠKĘ RUNGTYNIŲ VYKSMO IR NIEKO ČIA NEPADARYSI. KAŽIN AR KAS BEPRISIMENA TIEK BESITĘSIANTĮ SAUSAJĄ SPORTO LAIKOTARPĮ.

DR. DAINIUS GENYS

Vieni sirgaliai šį laiką leido žiūrėdami nematytų rungtynių įrašus ar kokius kitus seniai regėtus (legendinius?) pasirodymus. Buvo puiki proga panaršyti po archyvus ir dar kartą išgyventi didžiųjų sporto įvykių epizodus. Kad ir kaip ten būtų, pakartotinė ar jau įvykusių rungtynių peržiūra nėra tas pats, kas tiesioginis vaizdas, – emocijos kitos.

Daugybė mokslo žmonių pasaulyje kuria įvairiausias metodikas, kuriomis bus matuojamos pandemijos sukeltos pasekmės žmonijos sveikatai. Jau dabar atlikti tyrimai indikuoja, jog šalia ekonominių skaudžiausių padariniai bus psichinei sveikatai. Spėju, kad sporto sirgaliai pasidalins į dvi grupes: aktyvesni ir kūrybingesni sugebės nukreipti energiją į kitas saviraiškos formas, todėl jiems pasekmės bus švelnesnės. Kiti, pasyvesni ir ne tokie kūrybingi, nesugebėję (o gal neturintys galimybių) puoselėti saviraiškos, pasekmes pajus visu svoriu. Juk sportas pasitarnauja kaip tam tikras emocinės įtampos drenažas, todėl tikėtina, kad sporto dingimas veik pusmečiui (o gal ir ilgiau, jei skaičiuosime su prastovomis tarp sezonų) nepraeis be pasekmių.

Nereikia būti visuomeninio gyvenimo įpročių gydytoju, norint pajusti nuotaikų neapibrėžtumą. Švelnėjant karantinui padėtis, žinoma, gerėja, bet ilgiau panaršius po socialinius tinklus netrunki pastebėti paūmėjusį žmonių priekabumą, padidėjusį norą reikšti emocijas, atsainiau ir kandžiau lieti komentarus.

Kaip tai pasireišk artimiausioje sporto įvykių ateityje, nuspėti ne taip sunku. Prasidėjus pirmiesiems fizinio kontakto sambūriams, pirmiausia sulauksime entuziastingos komentarų lavinos. Antra banga (greičiausiai ne tokia pozityvi) bus nukreipta į sportininkų formą. Nepaisant objektyvių priežasčių ir, regis, tikėtino atlaides-

Kęstučio Štaulvyčio pieš.

Sirgalių sapnas

nio požiūrio į tai, spėju, galestingumo nebus. Nesunku įsivaizduoti, kiek neišreikštų emocijų prisikaupę vidutinio sirgalių diapazone per visą karantino laiką.

Trečia banga, žinoma, šliūkštelės ant trenerių. Įsivaizduojant sirgalių nepasitenkinimą už kluptelėjimus prasidėjus taip ilgai lauktiems pasirodymams, norisi solidarizuotis ir palinkėti jiems sėkmės, o gal net pareikšti išankstinę užuojautą. Daugybė kritikų piktdžiugiškai demonstruos sausuoju laikotarpiu aštriai išgaląstus įgūdžius bei perpildytus emocijų rezervuarus. Atlaidumu ar empatija, spėju, šis laikotarpis nepasižymės. Kita vertus, ar galima dėl to pykti ant sirgalių, kurių jausena šiuo

laikotarpiu supurtyta taip stipriai? Žinia, troškulys dažniau sukelia erzelį, nepasitenkinimą ir nekantrumą, nuolankumo ar supratingumo jis tikrai neprideda. Reikės šiek tiek laiko emocijoms nusistovėti ir požiūriams susigulėti.

Didžiausia optimizmo viltis nuguls ant to greičiausiai sąlyginai nedidelio sirgalių būrelio, kurie bus tiesiog dėkingi galėdami grįžti prie savo įpročių ir mėgautis sporto reginiu. Juk kaip gavus gurkšnį po ilgos sausros ne tik numarina troškulį, bet ir paliečia egzistenciją, taip galbūt ir pirmosios varžybos perkeis nekantrumą į sporto teikiamus džiaugsmus bei visapusę atgaivą.

4F

OFICIALUS RĖMEJAS

LIETUVOS
OLIMPINĖ
KOMANDA

LTeam
OOO

WILFREDO
LEON X 4F

**THAT'S
MY WAY!
WHAT'S
YOURS?**

MŪSŲ PARDUOTUVĖS

PPC „AKROPOLIS“, KAUNAS
PLC „PANORAMA“, VILNIUS
PPC „AKROPOLIS“, ŠIAULIAI
PPC „AKROPOLIS“, KLAIPĖDA
PPC „OZAS“, VILNIUS

4fstoria.lt

4fithuania

4f_official

Eglės sanatorija

OFICIALUS SVEIKATINIMO PARTNERIS

LIETUVOS
OLIMPINĖ
KOMANDA

LTeam
Olympic rings

Sveika vasara Eglės sanatorijoje

Miškų apsuptyje jaukiai įsitaisiusi „Eglės sanatorija“ Druskininkuose ir Birštone, tai tikra ramybės oazė visai šeimai. Vasarą leiskite gamtos glėbyje: sanatorijoje jūsų laukia natūralūs gydomieji veiksniai – mineralinis vanduo ir gydomasis durpinis purvas, ypatingas kurortų oras, jaukūs pasivaikščiavimo takai ir užburianti gamtos ramybė. Sveikatinantis poilsis – geriausias atsipalaidavimas ir kūnui, ir sielai!

Informacija ir registracija telefonu +370 313 60220 arba sanatorija.lt

